

Klansropet

Nr. 72

Sept. 2006

Tema: Tur

Klansropet har vært på alle årets turer og noen til.

Vi minner deg på hvordan du hadde det i Stavanger, Praha, Trondheim og Ålesund.

Klansropet

Nr. 72 – september 2006

Klansropet er Klanens medlemsblad.
Bidrag sendes ropet@klanen.no

Opplag: 12.500

Redaksjon: Kjell Henning Thon, Kasper Wikestad, Thomas Brekke Sæteren, Christian Kjellsen, Marit Nyborg, Magnus Bernhardsen

Layout: Tale Døvle Jonassen

Takk til: Frode Sandberg, alle bidragsytere og gode hjelpere. Laget med musikalsk hjelp fra blant andre Dropkick Murphys, Fred Neill, Anne Briggs og Andrej Nebb

Forsidefoto: Thomas Brekke Sæteren

Annonseansvarlig: Espen Knutsen
(Espen@klanen.no, 9208 7543)

Adresse:
Klansropet/Klanen
Postboks 6947
0130 Oslo
ropet@klanen.no (om bladet)
klanen@klanen.no (generelle henvendelser)

Vålerengasjappa
Pilestredet 8, Oslo
Telefon: 2331 0170
vsjappa@online.no

Klansropet med nytt design skjedde ikke denne gangen. Vi har hatt mange menneskelige, fotballbaserte og tekniske problemer, og dukker derfor opp med en sterkere redaksjon, et bedre design, et annerledes format og et nytt nummer i desember. Kos dere med dette nummeret så lenge.

Redaksjonen

Medlemskap i Klanen
koster 150,- Barn under 16 år 50,-
Kontonummer 6005 05 05319
medlem@klanen.no

Petter Myhre – klapp-klapp-klapp

Petter Myhre – klapp-klapp-klapp, Petter Myhre – klapp-klapp-klapp, Petter Myhre – klapp-klapp-klapp, Petter Myhre – klapp-klapp-klapp, Petter Myhre – klapp-klapp-klapp, Petter Myhre – klapp-klapp-klapp, Petter Myhre – klapp-klapp-klapp, Petter Myhre – klapp-klapp-klapp.

Stedet er Viking Stadion. Klokka nærmer seg åtte, og det er kvelden 27. august. For oss på tribunen er ikke ropet nøye valgt, men det er det eneste naturlige. Det er ropet som kan peke tilbake på en god andreomgang og som til samme tid er det samlende for en kommende høstsesong.

Petter Myhre har gjennomført sin første kamp som Vålerengas hovedtrener etter Kjetil Rekdals avgang ei snau uke tidligere. Han er hoppende glad for resultatet. 2 mål til oss og 1 til dem fører med seg Vålerengas første serie-seier i Stavanger siden 1990.

Når tribuneropet vårt starter avløses Petter Myhres umiddelbare glede av en tilsvarende lettelse. Man ser på reaksjonen hans og spillerne rundt at det i øyeblikket var viktig å få et godt resultat, men at det på lang sikt nok er minst like viktig å bli godtatt av supporterne.

Vi i Klanen har stor makt i Vålerenga. Og sånn skal det være. Vi skal bety noe. Men vi skal i all hoved-

Foto: Thomas Brekke Sæteren

Kongen er død. Leve kongen!

sak bety noe i positiv retning. Vi skal være kritiske til egen klubb, og vi skal støtte opp om de valgene som gjøres.

Og valget av Petter som den som skal fullføre sesongen som hovedtrener i Vålerenga er et godt valg. Det gir ro, det gir kontinuitet og det gir framfor alt spillerne den tydelighet vi tror de trenger for resten av sesongen.

Petter Myhre – klapp-klapp-klapp.

Kjell Henning Thon

Hvordan gjør vi Klanen bedre neste år?

Sang- og tribune-møte

mandag 2. oktober kl. 18.00 i kantina i Vallhall

Møt opp!

Sett fra 0658

Denne skribenten er tilbake i det ultimate utgangspunktet 0658 etter midlertidige opphold i 0196 (seriesølv) og 0163 (seriegull).

Fra her jeg nå sitter, høyt oppe på Vålerengas tak, med et lappeteppe av småhus og stille bakgårder og gater under meg, er det på sin plass å reflektere litt over vårt mannskaps progresjon og prestasjon gjennom de 12 siste månedene.

Eller rettere sagt mangel på.

Denne mangelen på godt spill har ikke bare resultert i en mager poenghøst, den har også resultert i sviktende publikumstall.

Og det er svært alvorlig.

En søndag midt i fellesferien, på den samme dagen som VM-finalen gikk, møtte 10.000 opp for å se Aalesund møte Bodø/Glimt.

Uka før, på en dag hvor det ikke skjedde noe som helst, trakk Oslos stolthet, Norges regjerende seriemestere Vålerenga, ynkelige 8400 tilskuere til kampen mot Sandefjord.

Dette er tall som i klartekst viser at hovedstadens fotballinteresserte ikke gidder å ofre ettermiddagen på å se på kjedelige fotballkamper.

Og kjedelige har vi vært det siste året. Greit at enkelte kamper har vært svært så underholdende, sånn som den mot Brann, men helhetsinntrykket er langt fra bra. Hvorfor har vi ikke greid å hente inn den

spissen alle veit vi mangler?

Og da snakker jeg om en skadefri fyr som går rett inn på laget.

Når vi kan betale over fem millioner for en middels back burde vi glatt kunne gi det dobbelte for en notorisk målscorer.

Levan Melkadze var den vi endte opp med etter et halvt års "leiting"...

Bra jobba, Bohinen og Rekdal.

Når man veit at Klanen har 13.000 medlemmer kan man også lure på hvorfor mange av disse er medlemmer og hvor de egentlig befinner seg når Enga spiller kamper?

Jeg trodde poenget med å holde med en klubb var nettopp det å se denne klubben spille så ofte man kunne, men der tok jeg visst feil.

Vel er medlemskortet fint til å bruke som alternativ is-skrape om vinteren, men kanskje det er på tide at våre medlemmer går litt i seg selv og bruker noe av sin dyrebare fritid til å gjøre det som faktisk er forventa av dem som medlemmer, nemlig å støtte klubben litt.

Og da mener jeg ikke fra sofaen.

Hvorfor skal det være sånn at det må en seriefinale mot Rosenborg til for at våre selverklærte supportere skal gidde å av-

Foto: Steinar Jensen

legge Ullevaal stadion et besøk? Og jeg som trodde at det å se VIF var det aller viktigste. Feil igjen altså. Motstanderen er viktigst for denne gjengen.

Selv om store deler av Klanens medlemsmasse til enhver tid svikter er resten av byens likegyldighet til hva vi driver med enda mer alarmerende.

Se bare på våre tre siste hjemmekamper mot Viking, Molde og Sandefjord.

Tar man vekk klantribunenest Vestbredden og Cola tipper jeg det kanskje var toppen 2000 tilskuere som ikke var medlemmer av klubben eller Klanen på hver av disse kampene.

Hvor er de vanlige familiene? Hvor er de gode gamle alkisene i svingen?

Hvor er de nøytrale tilskuerne som ser fotball fordi de liker fotball og ikke et spesielt lag?

Folk flest vil underholdes. 7000 av oss kommer uansett motstander, tabellposisjon, vær eller vind.

Det blir som filmer på kino. Hvem gidder å dra ned til byen for å se på dårlige filmer? Man drar på filmer man veit er bra.

Akkurat som man drar på fotball som man antar blir bra og underholdende.

Sånn tenker alle andre enn oss som lever og ånder for Vålerenga.

Folk ler av Rosenborg og kaller deres supportere for medgangs. Vel, vel, vel, kanskje det er å tide at vi feier litt for vår egen dør

først, for ingen andre klubbers tilskuertall spriker sånn som våre. Her har klubben en stor og viktig jobb foran seg.

Vil vi framstå som en kjedelig og defensiv klubb eller vil vi være klubben som prøver å gjøre hver hjemmekamp til en fest?

Har vi ledere og spillere som kan, tør og vil levere varene? Jeg har som vanlig ikke svarene, men jeg håper at de ansvarlige i klubben setter seg ned og bruker en time eller to på dette viktige temaet.

Hvordan vil vi at Vålerengas lag i eliteserien skal framstå?

Er det bare resultatene som teller eller vil vi kanskje være litt mer? Flere av sommerens hjemmekamper har hatt skandaløst lave tilskuertall og det er på tide å spørre oss selv hvorfor.

Foto: Kevin Skjøthaug

Heldigvis kom det 16.000 til kampen mot Brann. Det viser at folk er der ute et eller annet sted, de er bare litt vanskelige å få ut av sofaen.

Som regjerende seriemestere burde vi ha trukket langt flere folk til hver eneste hjemmekamp enn vi hittil i år har gjort, og vi kommer garantert til å ende opp med et snitt godt under fjorårets.

Vi har nok dessverre sovnet i timen ja.

Det blir spennende å se om Rune Lange slår til i den blå trøya.

Jeg kan ikke se hvorfor han ikke skulle gjøre det. Rune Lange har alltid scora mål og spillere som han vil alltid score mål uansett hvilken klubb de spiller for.

Men ting kan ta litt tid og tid er som kjent penger.

Se bare på Flo.

Vi har ikke råd til å vente et år på at Rune Lange slår til.

Og det har nok ikke han heller.

Nok en gang har klubbens sportslige ledelse spilt et høyt og farlig spill.

Greit at Rekdal gambler mye i fritida, men Vålerenga er en klubb ingen skal gamble med, i hvert fall ikke hvis man ikke betaler hele gildet selv.

Historien vår er full av hodeløs bruk av penger.

Ofte andres penger.

Siden sist har klubben blitt en direktør "fattigere".

Den eminente Geir P. Solstad rakk å sitte et halvt år i sjefstolen før han fikk fyken.

Sitte og sitte fru Blom, fyren var jo praktisk talt aldri på jobb, han satte vel ny verdensrekord i antall egenmeldinger i sine første to måneder i Vallhall.

I Vålerenga står vi opp om morran, passer vår jobb, ser vår fotball og drikker vårt øl. Solglimt gjorde ingen av delene.

For en udugelig taper.

Viking var det eneste han snakka om.

Nok et bomkjøp altså og hvem faen ansatte egentlig fyren?

Hva med litt research før man svir av mangfoldige millioner på kram snø?

Jeg savner Kjetil Siem så mye at jeg føler at dette er det nærmeste jeg noen gang har kommet å være homofil.

En katastrofe er det, en gedigen svær katastrofal katastrofe.

Kom tilbake Kjetil Siem, klubben er ikke helt den samme uten deg.

Jakta på den nye Vålerenga stadion fortsetter.

Hvor er den?

Hvor har den gjemt seg?

Sånn jeg ser det nå er området rundt velodromen ved siden av Vallhall det eneste alternativet.

Foto: Kevin Skjøthaug

Bjørvika og Oslo S er og blir luftslopp og hvor lenge skal vi vente på politisk enighet som helt sikkert aldri kommer?

Nei, la oss sette alle krefter og all energi inn på at det skal stå en fiks ferdig stadion på plass sør/øst for Vallhall til serieåpninga 2008!

Vi har ingen tid å miste.

Folk har latterliggjort Stabæk og deres Fornebu Arena.

Vel, nå er den planen godkjent og vedtatt.

Det er noen som får det til.

Selv Sogndal.

Kall den gjerne for John Fredriksen stadion.

Da burde finansieringa være sikra.

Vi greide ikke å slå Lyn denne sesongen heller.

Er det så forbanna vanskelig?

Heldigvis er det allikevel visse lyspunkter.

Morgan Andersen har forlatt Brynstadssynkende skute og måtte vår forbønnelse vis a vis Lyn

forlate oss med hans avgang.

Det er ikke Lyn vi har tapt for i alle disse åra, det er Morgan Andersen.

Og nå er det slutt på det faenskapet.

Farvel, mørkemann!

Lyn blir helt den samme uten.

Like uspiselig, like uvesentlig og like uinteressant for hovedstadens fotballinteresserte innbyggere.

Det ble et kort eventyr ute i Europa for klubben som skulle spise kirsebær med de store. Vi fikk i hvert fall tatt noen øl med de nest største nede i Tsjekia før vi blei sendt på hue og ræva ut i det ytterste europeiske mørket.

Et dårlig laguttak, feil taktikk og farvel ære og berømmelse.

Men hva er nytt?

Noen som husker Brügge borte og Steaun hjemme i fjor?

Same shit, same wrapping.

Mens de fleste gamle tyske krigsheltene bosatte seg i Sør-Amerika, valgte noen å bli her i Europa. Så også medlemmer av den høyt dekorerte Rösler-familien.

Uwe kom seg etter en omflakkende tilværelse rundt omkring i Europa opp til Bondepartiets gamle hovedsete Lillestrøm.

Der ble han selvsagt tatt i mot som en fører, eller konge om du vil.

Diktatorer har alltid gjort vei i vellinga på Lillestrøm hvor folket alltid har hatt en form for underkuelsesfetisj.

Vidkun gjorde det stort der oppe og nå får også Uwe bygdeoriginalene til å bruke høyrearmen til langt mer enn det å svinge ljaen med.

Seriegull er hva Uwe lover dem og seriegull er det de vil ha.

Det går vel med Uwe som det gikk med hans fjerne broder med bart i perioden 1940-45.

En sterk åpning som endte med degradering.

Finnes det forresten bunkerser på Lillestrøm?

Og går Uwe i tilfelle rundt med en ampull i lomma?

Seriegullet kan han i hvert fall se langt etter.

Uwe får nøye seg med gullet familien hans har gjemt bort i Sør-Amerika.

**Ha en fortsatt god sommer!
0658 Vålerenga
KjellG**

Ti år siden drømmen om Vålerenga-sangen

Ei natt i 1996 ble jeg minnet om hvem jeg er og hvor jeg vokste opp. Ti år etter har jeg nesten glemt lyden av en sang i en drøm, drømmen om Vålerenga-sangen.

Av Bitten Forsudd

Ungdomsskoletiden var en tid for seg, utenfor resten av livet. Jeg mente noe om litt av hvert, og trodde at det var meningen at jeg skulle det. Da jeg gikk på ungdomsskolen på Hovin, 77-79, var jeg skråsikker på at NATO og EF og Høyre var helt greit, ingen motforestillinger, ingen spørsmål. Det hadde mest med å gjøre at russerfrykten var påtakelig. Jeg glemmer aldri forsiden i Dagbladet som fortalte hvor langt unna vi måtte være for å klare oss hvis russerne slapp en atombombe på Nationaltheatret. Det var langt.

Samtidig mener jeg å huske at jeg måtte mene noe om, og gjøre noe med, sprit, øl, vin, sigaretter og sex. Egentlig var vel det en større del av hverdagen enn russerfrykten, faktisk. Nesten som norsk, fransk, naturfag, gym og matte, noe av det måtte man virkelig jobbe for å slippe, og

likevel måtte man huske på det. Men russerne vant alltid i ishockey, så de var der likevel. Og Freddy og Ronny og Johnny og Tommy og Robert, gutta som alle pikene sukket etter, i sine blå jakker med røde og hvite striper med nummer og etternavn, var forholdsvis irriterte da jeg husket navnet på målvakten til Sovjet og ikke navnet til målvakten i Vål'enga. Når jeg tenker etter, har jeg glemt navnet hans også, det var noe på Z, og jeg tror kanskje han var fra Tsjekkoslovakia, faktisk, og slett ikke Sovjet. Men kanskje var det på grunn av den målvakten at et par av gutta syntes det var gøyale å snakke med meg framfor hun med den sterke parfymen og den fæle kåpen (den var moderne, men alle som gikk i den så ut som 15-årige kjerlinger) som hadde et navn jeg også trodde jeg hadde glemt. Lodenfrakk!

Jeg hadde fortrenget brakka fra hukommelsen. Mitt første kyss ved andedammen. "Black is black, I want my baby back... 5-7-0-5" (på engelsk, så klart), jøye meg, så mange refrenger fra den tiden jeg har klart å fortrenge. Jeg trodde jeg til og med hadde klart å fortrenge "2-4-6-8, Motorway!" Men jeg nekter fremdeles å huske de verste klinelåtene, det får være bra som det er! Og den låta jeg gjerne skulle husket, er glemt. Noe med "Brings back memories"...

For 10 år siden våknet jeg med et stort smil, jeg hadde drømt drømmen om Vålerengensangen. Jeg skjønnte at jeg aldri kunne slippe unna meg selv. Men det gjorde ikke så mye, for det var ikke så ille å huske alt sammen heller.

Noe av det var ganske fint; Leif som lånte meg hockeyutstyr da jeg forsøkte å spille hockey på danseskøyter, Robert som prøvde å lære meg å skru en ball, brakka og disco'n.

Fredag på brakka var bonus for å gidde å stå opp, gå på skolen, få kjeft, gjøre lekser, stå på skøyter og slå seg skikkelig, kveld etter kveld om vinteren, eller stå på kirkegården på Ulven og skyte baller på gravsteiner med varierende presisjon. Jeg er litt usikker på hvor lenge det varte. Jeg har helt klare minner om brakka fem ganger. Og at det var sommer en gang og høst en annen gang. Jeg tror til og med det regnet en gang, og en annen gang ble en gutt fra et annet kvartal på Ulven bedt om å fjerne seg. Jeg tror det enten var han som var med i en film om 50-tallet litt utpå 80-tallet, eller han skikkelig skumle typen som syntes at jeg hørte hjemme på rygg i stikkbuskene. Så fikk jeg låne gitaren til Kari, og det var det.

For oss som bodde på Ulven var kirkegården det eneste grøntarealet, lukket inne som vi ellers var av Ringveien, Strømsveien og strømmastene mot Økern, men da vi begynte på ungdomsskolen, skjønnte vi jo at gangbrua over Ringveien gjorde at vi kunne være "over der"

Artikkelforfatteren vokste opp i 1960-tallets Sverige, og 70- og 80-tallets Oslo. Mens hun hadde skolemusikkens uniform hadde far dansebandet. «Drømmen om Vålerenga-sangen» handler om oppvekst og Vålerenga. Foto: privat

også! En helt ny verden åpnet seg. Kanskje jeg skulle si noe om velodromen, men jeg er snill nå, og lar være. En venninne og jeg dro av og til på hockeybanen til Vål'enga, 50 meter fra brakka, sent om kvelden, etter at lysene var skrudd av. Det var skikkelig mørkt, og vanskelig å beregne fart og avstand til vantet. Det ble noen blåmerker ut av det. Vi lærte egentlig mest å slå oss uten å kny, og jentene på Hersleb var alltid bedre enn oss i hockey uansett. Pussig nok virket de alltid mye større også. Jeg mener, virkelig mye større, som østblokkbolere omtrent. Jeg har aldri møtt dem siden, og det er fint, for jeg ville vært litt engstelig den dag i dag. Men trass i blåmerker og skumle mørke netter på kirkegården; Herslebjenter, gravsteiner, disco, brakke og gutta var moro - selv om jeg tror jeg glemte å sette pris på det den gangen!

For ti år siden var det bare ca. 15 år siden jeg hadde grunn til å tenke på brakka, Valle og Enga. Jeg må innrømme at i 1996 var Enga langt i fra en del av hverdagen lenger. I 1995 sa jeg ikke "Enga", eller "Vål'enga" for den saks skyld, høyt en eneste gang. Fotball og hockey var langt unna bevisstheten, for en som drev med musikk. Musikk for ti år siden var Einmal Kommt die Liebe (En gang kommer Kjærligheten!), bandet jeg har spilt i siden '88. Vi lager ikke fotballrefrenger, for å si det slik. Mai-Britt, sangerinnen, gikk i samme klasse som meg, og vi bodde på Ulven begge to. Anne Grete, verdens søtteste pianist, møtte vi i 1986.

Tuba, piano og sang; det blir ikke allsang for Klanen av den slags. Men kjærlighet mellom mennesker (ikke ball og 11 mennesker mot 11 mennesker) det driver vi ofte med, vi synger sanger om kjærligheten den dag i dag. Anne Grete vet knapt hva en fotball er, og jeg er ikke sikker på om Mai-Britt noensinne har tatt i en.

Einmal Kommt Die Liebe er en spennende og moderne cabaret-gruppe fra Oslo bestående av Anne Grete Lunner, Mai-Britt Kristoffersen og artikkelforfatteren Bitten Forsudd. Deres seneste CD «Røversanger» kom tidligere i år.
Foto: Tom Garretson

Men en natt i '96, ble jeg minnet om hvem jeg er og hvor jeg vokste opp. Enkelt og greit. Jeg ble overmannet av Drømmen om Vålerengensangen! Nå er det 2006, og jeg har nesten glemt lyden av en sang i en drøm som jeg ikke tok alvorlig den gangen, fordi det bare var en drøm. Dessverre husker jeg ikke hele Drømmen om Vålerengensangen. I drømmen hadde jeg til og med en grunn for å kalle det Vålerengensangen, men den grunnen har jeg glemt. Drømmen gjorde uansett det gode drømmer skal gjøre, den gjorde meg glad, og den fikk meg til å følge litt mer med, bl.a. på hva som skjedde der oppe på Valle (bor på Tøyen, ikke Ulven, nå). Så må dere bare se for dere dette, her er det jeg husker:

Anne Grete (som hater idrett, er 1.55, temperamentsfull, klassisk utdannet pianist) gir oss andre i bandet beskjed om å møte opp i studio. Vi skal spille inn en ny sang. Hun nekter å si på forhånd hva vi skal spille. Hun har gitt oss beskjed om ulike tidspunkter, og vi får ikke lov til å snakke med hverandre. Da jeg kommer, ser jeg gitaristen sitte og gråte i buskene utenfor studioet. Bak ham sniker medlemmer fra Klanen seg rundt i kamouflasjeklær (bl.a. Anders Krystad), og de har også tårer i øynene, de har vært inne og sunget flerstemt og meget følsomt kor. Mai-Britt har sunget sin beste bossa noensinne, og det er nesten litt rart, for det er første gang hun synger bossa. Så kommer jeg inn og skal spille tuba. Sangen er en sart, rørende og flerstemt bossa, med en vakker tekst, som virkelig påvirket alle som hørte den:

**Vålerengen er de beste
For de guttene kan feste
Er det noe de kan, så er det det.**

**Vålerengen er hele festen
Jeg vil gjerne være gjesten
Drar de noe sted, så blir jeg med**

**Bleke legger i mars
Blir brune legger i juni
Ballen er alltid rund
Og like sunn på den grønne grunn**

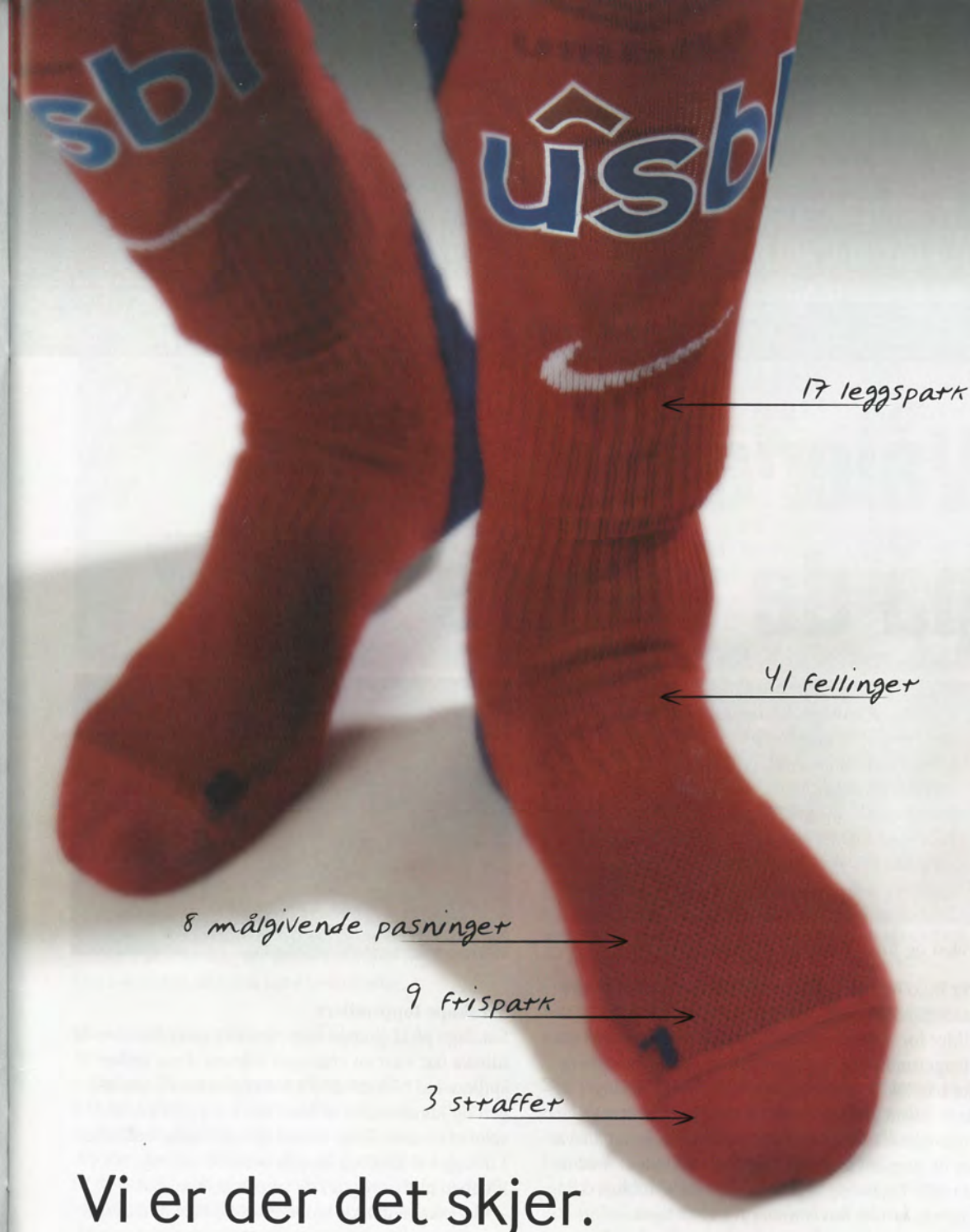
**Vålerengen er de beste
For de guttene kan feste
Er det noe de kan, så er det det.**

**Ballene fyker hit og dit,
Mens de hylar i seg sprit.
Mens de hylar i seg sprit, ja, ja, ja!**

Jeg gjorde mitt aller beste på tuba, det skal jeg ha, selv om det bare var en drøm.

Det hører med til historien at da jeg fortalte Anne Grete om drømmen, nektet hun for å ha skrevet sangen, hun ville aldri hatt lyst til å skrive den engang, og mente at jeg enten måtte ta meg en skikkelig lang ferie, eller "snakke med noen".

Så, nå har jeg endelig fått det ut, det er nesten som en ferie. Drømmen om Vålerengensangen er en av de beste drømmene jeg noensinne har hatt. Og den har gitt meg mye moro de ti siste årene, for den fikk meg til å minnes med glede ting jeg trodde jeg hadde grunn til å la være å huske.

Vi er der det skjer.

Vi er nær alle Vålerengas skuddføtter med logoen vår og vi er der det skjer med boliger i strøk der folk vil bo. Borettslagsleiligheter og utleieleiligheter, i bykjernen og nær naturen. Bli kjent med dem på usbl.no. Her kan du også bli medlem slik at du kommer først i køen den dagen du trenger bolig.

usbl
Boligbyggelaget
usbl.no

– Vi arbeider veldig godt med de yngste spillerne i klubben. Målet er å dyrke frem toppspillere som har gått hele veien i Vålerenga, sier spillerutvikler Per Inge Jakobsen til Klansropet.

Vålerenga satser på de yngste

I forrige utgave av Klansropet snakket vi med juniortrener Andreas Holter om U-gruppas arbeid med noen av Norges største talenter. Dessuten så A-lagets spillerutvikler Harald Aabrekk på talentutvikling og lokal forankring med vestnorske øyne. I dette nummeret forteller Per Inge Jakobsen om Vålerengas satsing på de yngste i klubben.

Tekst og foto: Thomas Brekke Sæteren

Per Inge Jakobsen ble hentet til klubben før denne sesongen til en nyopprettet stilling som spillerutvikler for Vålerengas 10-13-åringer. 25-åringen fra Haugesund kom fra Rogalandsklubben Randaberg der han hadde utviklingsansvaret for seniorlaget og de to eldste gutteklassene. Arbeidsoppgavene i Vålerenga består blant annet av å ha et overordnet ansvar for de yngste i klubben, overvære treninger med de aktuelle lagene og lage materiell for spillerutvikling. I tillegg er han hovedtrener for G13-laget.

– Vålerenga er en utrolig fin klubb å være i. Det er veldig intenst her. Mye engasjement fra alle kanter, kanskje mer enn jeg hadde trodd på forhånd. Alle får lov til å ha en mening i Vålerenga og sier det de har på hjertet. Jeg var nok ikke forberedt på hvor åpent det er her. Men alle blir hørt og det er veldig positivt.

Vil skape toppspillere

Satsinga på U-gruppa som ble satt i gang for noen år tilbake har vært en ubetinget suksess. Fem juniorspillere har blitt tatt opp i A-troppen hittil i sesongen og juniorstallen er blant landets ypperste, noe seieren i Junior Elite-turneringa på Hamar bekrefter. I tillegg har klubben landets beste 90-årgang. Nå vil klubben bli best også i de yngste årsklassene.

– Vi ønsker å utvikle spillere selv. Målet er å dyrke frem toppspillere som har vært her siden de var små. Vålerenga er en veldig spesiell klubb. A-lagsgutta opplever et enormt press og det kreves noe ekstra for å lykkes her. Man skal ha et sterkt hode for å takle press over tid. Om en spiller har gått hele veien i klubben, vet han hva som venter på seniornivå og bør være rustet til oppgaven, sier Jakobsen.

Elitesatsinga i Vålerenga starter i 13-årsalderen. Før det er det barnefotballens regler som gjelder. Likevel har klubben et tilbud til treningsvillige spillere som ønsker flere økter og mer veiledning.

– Vi har startet med en slags skolefritidsordning som har vært en suksess. I vinter arrangerte vi frivillige treninger inne i Vallhall to ganger i uka for 94-96-kullene. I sesongen er det en dag i uka. Spillerne som deltar i denne ordningen får dermed fire aktiviteter i uka medregnet lagets treninger og kamper. Det bør holde, alderen tatt i betraktning.

Men Jakobsen appellerer også til spillernes eget initiativ.

– Det er viktig at de trener på egenhånd i tillegg. Vi kan ikke gjøre alt. Vi kan rettlede dem og gi dem muligheter, men de som trener mest i ung alder blir de beste fotballspillerne. Det er gledelig at det ofte er de antatt beste som vil mest og som stiller opp på ekstratreningene. Det hender jo at noen stortalenter ikke er særlig treningsvillige, men de vil uansett aldri nå opp.

Egen fotballklasse

Vålerenga har i flere år hatt et fruktbart samarbeid med Wang Toppidrettsgymnas som gir de eldste talentene mulighet til å kombinere fotballsatsing

og skole. I fjor høst lanserte klubben et tilbud til ungdomsskoleelever også. En egen fotballklasse er opprettet på Jordal Ungdomsskole der Vålerenga sammen med skolen er ansvarlig for inntaket. Elevene i fotballklassen trener to ganger i uka i skoletiden under ledelse av Vålerengas trenere.

– Skolegang er viktig og må prioriteres. Samarbeidet med Jordal har fungert veldig godt og vil utvikles i årene som kommer. Vi tar inn en ny 8. klasse i høst og er dermed oppe i 50 elever i fotballklassene. Neste år vil vi ha klasser på alle tre trinnene. Det er først da vi for alvor vil se resultatene fra satsinga, forteller spillerutvikleren.

Selv om en del spillere utmerker seg med treningsiver og gode ferdigheter i ung alder, er det viktig for klubben å kunne gi et godt og bredt tilbud som favner flest mulig i de yngste årsklassene.

– Vi kan ikke se på en 10-åring om han vil bli en god fotballspiller når han blir voksen. Mye kan skje før den tid. Derfor ønsker vi at alle spillerne under 13 år får samme muligheten til å bli gode i klubben. Fra 13-årsalderen starter imidlertid elitesatsinga.

Med elitesatsing forsvinner også den foreldrestyrte fotballen. Fra 13 år og oppover trenes lagene av trenere som er engasjert av klubben. De fleste

foreldrene er positive til ordningen.

– Elitesatsinga ville nok møtt mye større motstand i en typisk breddeklubb. Her møter vi stort sett forståelse. Vi er en klubb i Norgestoppen på de fleste plan og må handle deretter. Dessuten vil de fleste spillerne fortsatt få et tilbud i klubben i og med at vi opprettholder andre- og tredjelagene. Vi har hospiteringsordninger både mellom årsklassene og de ulike lagene i hvert årskull, der to spillere hospiterer på nivået over hver uke. På den måten holder vi øye med de fleste. Veien opp er kort om de imponerer, forsikrer Jakobsen.

Sitter ikke på gjerdet

Elitelagene i klubben skal først og fremst rekruttere fra egne rekker, men av og til kommer det spillere utenfra.

– I de tilfellene vi henter spillere fra andre klubber er det stort sett i femtenårsalderen. Før det skal vi være forsiktige. Har de et godt nok tilbud der de er, bør de være der frem til de trenger nye utfordringer. Men det er mange toppklubber i området, og hvis Lyn, Lillestrøm eller Stabæk viser interesse for et stort talent, kan vi ikke sitte på gjerdet. Vi følger med på hva som rører seg i distriktet, og ønsker selvfølgelig at de beste spillerne skal være hos oss.

Uansett om spillerne har vært i klubben fra de var knøtter eller kommer hit som femtenåringer, er de stort sett forankra i Oslo-området. Et bevisst valg fra klubbens side.

– Det viktigste er at de kommer fra Oslo. Vi sier ikke nei takk til talenter fra vestkanten, men vi har en naturlig forankring i Oslo øst som gjør at unger fra lokalområdet søker seg hit. Vi prøver å bevisstgjøre spillerne i forhold til klubbens tradisjon og identitet. Særlig i de eldste årsklassene er dette en viktig del av utdanninga. Det er stor forskjell på å være her og i for eksempel Lyn.

Jakobsen poengterer at det ikke er nok å være et glitrende fotballtalent.

– Det er viktig for oss at spillerne som kommer hit også er oppvakte og bevisste mennesker som kan takle både fotball og skole. Skole er det viktigste frem til spillerne er ferdig med videregående. Skolen må prioriteres.

I forkant av utviklingen

Mange klubber satser hardt på talentutvikling i Oslo-området og ser verdien av god egenrekruttering. Jakobsen mener Vålerenga har kommet langt.

– Fra 10-16 år tror jeg vi ligger i forkant av utviklingen, i hvert fall i forhold til hva jeg er vant til fra Vestlandet. Det er få klubber som har like bra tilbud til de yngste spillerne og som starter like tidlig med profesjonelle trenere. Vi mener at alle kan utvikle seg uansett alder og jobber nå med planer som strekker seg fra 10-åringene opp til A-lagsnivå.

Gode treningsforhold er viktig for optimal utvikling. Året rundt.

– Vi har veldig bra treningsforhold i Vallhall om vinteren. Det er viktig. I tillegg ønsker vi oss flere baner ute. Både gress og kunstgress med undervarme er på ønskelista. Da vil også de nest beste få topp treningsforhold. Mange av de unge spillerne har vokst opp i Vallhall og drar helt klart nytte av det, men det er fortsatt opp til spillerne selv hvor gode de vil bli. De må prioritere bort tv og data og heller spille fotball på løkka. Det er da de blir gode fotballspillere, avslutter Jakobsen.

Ubetalt slask søkes

Klanen har 13.000 medlemmer, men veldig mye av arbeidet gjøres av veldig få. Nå ønsker vi å utvide antallet mennesker som gjør noe.

Vil du være med kan vi tilby samhold, vennskap og meningsfylte aktiviteter, og du gir av deg selv.

Det vil si:

- Kan du programmere php?
- Kjenner du Linux ut og inn?
- Er du en kløpper på video-redigering?
- Kan du Photoshop?
- Har du lyst til å være bussansvarlig (og tør du si til han store, tøffe med alle tatoveringene at det ikke er lov å røyke på bussen)?
- Syns du web-radioen kunne trenge deg som innebandy-ekspert?
- Vil du transportere ting fra lageret til Ullevaal?
- Er du god til å tegne?
- Vil du skrive/tegne/fotografere for Klansropet?
- Har du lyst til å vaske flagg?
- Kan du legge gulvlister?
- Vil du være med i tifogruppa?
- Har du andre evner som du mener Klanen trenger?

Klanen har utrolig mange oppgaver som skal fylles. Og vi starter jobben med å bygge opp en liste med dugnadsvillige folk. Det er så mye jobb som du har lyst til. Det er en god forberedelse til alle andre typer jobb, og det er i all hovedsak i et givende miljø.

Send en e-post til dugnad@klanen.no

Tema: Tur

Det mest typiske vi holder på med som supportere er å støtte eget lag. Vi synger på hjemmebane, og ganske mange av oss reiser også Europa rundt for å synge laget fram enten det er i Romania, Tsjekia, Danmark eller Tromsø.

Tekst: Kjell Henning Thon

Foto: Thomas Brekke Sæteren og Veggur

I dette nummeret av Klansropet kikker vi litt ekstra på det å reise på tur med Klanen eller med Vålerenga. Vi sier ikke veldig mye om hvordan man skal oppføre seg eller hvor mange forskjellige måter det er å reise på. Men vi ber leserne om å tenke litt ekstra godt gjennom turopp- leggene sine før de reiser igjen. Hvorfor bare dra til de "kule" stedene? Hvorfor bare dra et sted for å observere? Hva med å bestemme seg for å synge litt ekstra mye fordi vi er på tur med Enga? Hvorfor bare dra med kjentfolk? Hva med å sykle til Hamar eller legge en av neste års over- nattingsturer i Skien eller Sandefjord?

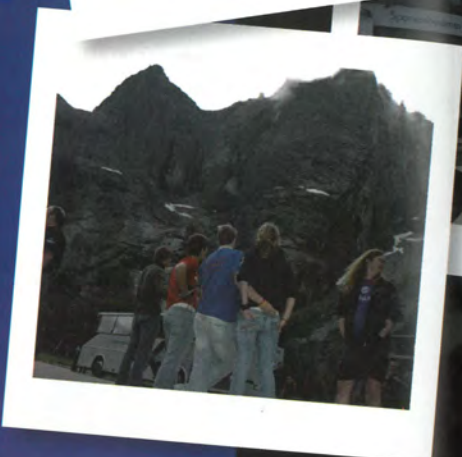
For det å reise trenger ikke å være en fort-inn-fort-ut tur med en av Klanens busser eller en utvida russetid der alt er lov fordi man har på seg en blå dress.

Det trenger heller ikke koste fryktelig mye. Det behøver ikke være en stille og forsiktig avholdstur og det trenger i hvert fall ikke å være en lukket gruppe som like gjerne kunne sittet på stampuben i Rosenkrantz gate.

Å reise på tur med Enga har like mange mulighe- ter som Klanen har medlemmer, men det sentrale er jo uansett: Vi reiser først og fremst for å støtte Enga, deretter for å ha en god opplevelse selv.

God tur!

I forrige nummer varslet vi at dette skulle være et temanummer om IDENTITET. Slik ble det ikke. På grunn av mye tull har vi valgt å utsette det temaet til neste nummer. Har du noe du ønsker å si om Oslo-identitet, Vålerenga-identitet eller identitet i Klanen, send gjerne en idé eller et bidrag til ropet@klanen.no, så vurderer vi det til juleutgaven av Klansropet.

Hvorfor i all verden orker vi?

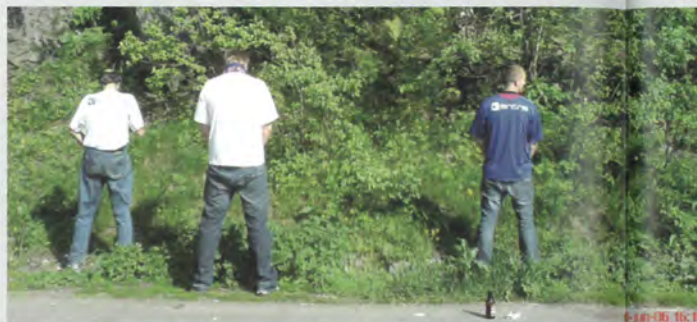
- en hyllest til borteturer og annen galskap

Det er garantert mange av oss som på et slitent bussete eller traskende til jobben morgenen etter en lang tur, gjerne opp og ned på dagen med minimalt til ingen søvn, har tenkt akkurat dette. Jeg vet jeg har gjort det, og lovet meg selv at neste sesong har jeg råd til fly.

Tekst og foto: Christian Kjellsen med hjelp av venner

Men så skjer det noe da, i løpet av vanligvis en to ukers tid. En hjemmekamp med dertil hørende sosialisering, et par besøk på Bohemen og noen tekstmeldinger. Noe helt uforklarlig men like fullt kjent og til tider kjært skjer, du gleder deg som bare det til en runde til. Det er selvfølgelig de evinnelige bortekampene jeg snakker om. Disse korte, små, intense turene til meningsløse små norske tettsteder. Turene som får familiemedlemmer, kolleger og en del venner til å riste på hodet og tro du er helt idiot. Og det er vi kanskje, men det har nå blitt en del av oss da. Den rare typen dårlig samvittighet hvis du ikke gjør det og den gjenkjennelige gode feeling av forventning når bussen, toget eller flyet drar.

Personlig har det gått litt i rykk og napp for meg, som for sikkert mange andre. Spede forsøk på sent 80-tall, ivrig i '95 og deler av '96 samt en del på tidlig 2000-tall før de siste sesongene hvor den private situasjonen tilsier at det er mulig å følge skikkelig opp. Dette med bortesupportere på tur er i supportersammenheng forholdsvis nytt. Det begynte ikke før på 70-tallet i England og har i Norge blitt et

Blåkledder på rad langs en jordvoll utenfor et gudsforslatt lite høl i Norge samlet rundt et imaginært pisseoar kun vi ser. Det er poesi.

fenomen fra sent 80-tall og er en voksende trend. Det har etter hvert blitt en viktig del av supporterlivet og en sterk identitets- og tilhørighetsfaktor. Samhørigheten og nye samtalepartnere på veien som du senere hilser på gjør at kontaktflaten blant reisende supportere blir bred og stor på utrolig kort tid.

Folk som ikke skjønner hva dette dreier seg om og hevder at dette er noe bare fotballidioter driver med, kan ikke sin kulturhistorie. Dette forekommer også i stor grad innen musikk. Et utall band har store masser med fans som følger hele eller deler av turneene deres rundt i hele verden. De mest kjente av denne typen følgesvenner er de såkalte deadheads som i løpet av 70-tallet og frem til midten av 90-tallet fulgte det amerikanske bandet Grateful Dead rundt. Et fenomen akademikere fra mange faggrener har vært fascinert av og studert i utallige avhandlinger og bøker. Av norske band har Turboneger og Motorpsycho denne typen følger. Og personlig opplevde jeg denne galskapen når jeg sommeren '98 og deler av våren '97 fulgte det amerikanske bandet Phish rundt på Europaturneene disse årene. Av publikumssnittet på ca 2500-3000 var over halvparten de samme

Turene som får familiemedlemmer, kolleger og en del venner til å riste på hodet og tro du er helt idiot. Og det er vi kanskje, men det har nå blitt en del av oss da.

Som supporter finner du deg selv i situasjoner og på steder du aldri ellers ville vært og hvis du skulle slumpe til å være der ville det vært med noen helt andre.

på hver konsert. Det dannes en sosial nomadisk enhet over en kort tidsperiode. En opplevelse og en erfaring jeg på det sterkeste kan anbefale enhver medborger i ethvert land. På samme måte som med borteturene som supporter finner du deg selv i situasjoner og på steder du aldri ellers ville vært og hvis du skulle slumpe til å være der ville det vært med noen helt andre. Den ene kvelden sover du sammen med ti andre på et trippelrom i det eneste hotellet i nærheten av det nedlagte industrilokalet i utkanten av Barcelona eller Firenze hvor konserten skal være neste dag. Du virrer gatelangs i Paris' eller Prahass forsteder to dager senere og prøver å finne en bar. Følelsen når det går litt trått er lett gjenkjennelig med den du får når du sitter i pissregn på bussen på vei hjem fra tap i Kristiansand eller uavgjort i Sogndal, kjenner ølrusen gå over i en snikende fyllesyke og jobben venter fem timer unna. Men så skjer det da; du finner en bar, hotell eller kanskje til og med møter de du sto sammen med for to dager siden på konsert i en annen by. De har selv-

følgelig plass til deg på rommet deres på hospiset og ikke minst, de har kald øl. Vi snakker om hvor bra den versjonen var, hvorfor spilte de ikke den låta, den har de jo faen ikke spilt siden London på starten av turneen. Lykken er igjen på topp og forventningene til turneavslutningen i Barcelona økes med inntaket av rusmidler. Vi ler av han dusten som konsekvent klappa på feil sted i København, men ble mye bedre på stammeritualene i Praha. Nomadelykken er etablert igjen. Jeg lover å komme over til statene til høsten for siste del av høstturneen. Det er en fryktelig enkel, men like fullt vakker, nesten poetisk, moral over dette. Gjør det en gang til, det kan bare gjøre deg til et bedre menneske. Den samme sosiale styrken ligger latent i stemningen på en buss på vei til og fra en bortekamp. 40 blåkledder på rad langs en jordvoll utenfor et gudsforslatt lite høl i Norge samlet rundt et imaginært pisseoar kun vi ser. Til gjengjeld ser vi det helt klart. Det er romantikk som ikke bare grenser opp til, det er poesi. Vi sees neste tur.

Endelig vant Klanen pokalen!

Siden 1994 har det vært supporterløp i Norge. Klanen har alltid stilt med mange lag, men vi har som regel satset på det sosiale. Vi måtte altså vente helt til 2006 for at Klanen skulle stikke av med pokalen.

Av Mikkel Kjelstrup

Fredag 9. juni rullet det av gårde tre busser fra Oslo med retning Ålesund for å forsvare Klanens ære. Stormen hadde fått det ærefulle oppdraget å arrangere cupen av Norsk Supporterallianse. I fjor var det Horten, neste år igjen er det tilbake til Østlandet. En av bussene gikk på fredag formiddag og dem to andre natt til lørdag. På bussen jeg tok hadde vi det virkelig knall selv om den dessverre ikke var full. Så da var det fram med humøret, quiz hadde vi og jammen hadde vi ikke loddsalg også for at bussen skulle gå i null. Timene gikk, mil etter mil kom vi nærmere Ålesund. Jaggu tror jeg det gikk med noen øl også for å roe ned de verste nervene før vi skulle spille ball lørdag morgen. Selvfølgelig noen avbud i siste liten, så laget mitt Stang Ut!! var da åtte mann med meg.

Kvelden fredag ble brukt til å sjekke utelivet i Ålesund pluss at taktikken ble lagt. Minuset med Ålesund er at folk ikke går ut på byen før midnatt. Da er som regel denne kroppen på vei hjem, men ikke denne gangen. Jaggu greide jeg nachspiel på campingen vi bodde på også, ikke så moro dagen etterpå.

Lørdagen kom og flere andre lag hadde trukket seg, men bare ett lag fra Klanen. Ikke moro for arrangøren og lag som trekker seg burde straffes ekstra hardt. Pangvær, øl, mye morsom fotball og ikke minst morsomt å spille på Color Line Stadion, hjemmebanen til selveste Ålesund. Klanen beit bra fra seg, kanskje fordi nivået var lavt? I semifinalen hadde vi Supportbussen mot FK Iersjef.com, og den vant Supportbussen. Den andre semifinalen var Trommekrattet mot bøffellaget Baloo United. Sistnevnte lag vant og dette laget har ikke noe i en supportercup å gjøre. Uansett hvor mye supporter dem er, maken til seriøse figurer skal man lete lenge etter. Vann og bananer hjalp ikke bøffla, dem tapte mot Supportbussen. Det svir nok hardt for dem som hater Klanen og Vålerenga mer enn man elsker sitt eget lag? Og du som hadde på deg Pål Strand-masker, håper du legger grisespillet på hylla. Dette laget ringte faktisk NSA sitt styremedlem fra bøffla og klagde på dommerne.

Ikke et øye var tørt når man skjønnte at etter 12 års slit kunne Klanen endelig heve pokalen. FK Iersjef.com vant jaggu 3. plass også. Gjett hvem som vant banketten?? Klanen, og det var en fuktig lørdagskveld også. Jeg nevner ikke så mye da det er uinteressant for dem fleste som leser dette her. Men noen sang karaoke, noen skaffet seg damer som var like breie som en låvedør, mens andre hørte på

Gratulerer til Supportbussen med gull og FK Iersjef.com med bronse. Dette varmer et hjerte som elsker supporterløp.

glade trubadurer. Som f. eks. Tico som lærte seg Vålerenga Kjerke fra fredag til lørdag.

Søndag er som regel en ganske kjedelig dag, særlig når man er støl, klein, har mobil som konka, lite cash igjen, og flagg som ble borte/bøffa og veit at bussen tar 8-9 timer hjem til Tigerstaden. Men etter hvert kom formen og litt øl hjalp. Mesteparten av turen hjem bestod av hets til dem to som hadde delt kosebamse og til han tifojevellen som spiste tørrfisk. Fy faen det stinker.

Takk til Stormen for kjempeopplegg.

Takk til Klanen/Sjappa som sponset spilleravgift, t-skjorter og premier til loddsalg på Bohembussen.

Takk til alle som dro oppover. Neste år blir ikke turen like lang, da Østlandet atter kaller og hva hadde vel vært bedre enn Fredrikstad eller Halden?? Mer info kommer på klanen.no når NSA får bestemt seg.

På tampen en liten appell: Skal du være med neste år? Da bør du kanskje tenke litt på din egen oppførsel. Kanskje drikke litt mindre, kanskje spille litt mindre råt, kanskje smile litt mer, ha det moro kanskje? Det kan hende lag blir nektet å stille, men jeg håper ikke det skjer.

Disse lagene deltok fra Klanen:

Herrelag:

- Ensjø Fighters
- Flaggborgen
- Ultrasbussen
- Stang Ut!!
- Supportbussen
- FK Iersjef.com

Damelag:

- Supportbussen
- Vålerengens Husflidsforening

Vålerenga briljerer på banen. Vi gjør det på veien.

Lidenskapen for fotball har vi felles.
Derfor samarbeider vi med Vålerenga.

www.continental.no

Continental
Norges mest kjøpte dekk

En liten tur til München

Ettersom Norge nok en gang ikke makta å kvalifisere seg til et sluttspill var det ikke annet å gjøre enn å komme seg ned til Tyskland på egenhånd for å få oppleve litt VM-stemming.

Vi dro til München.

Ikke det at vi hadde billetter til semifinalen mellom Frankrike og Portugal, ei heller til Tyskland-Italia i Dortmund, men det er tross alt bedre å se kampe-
pene der nede i folkehavet enn å sitte og kope sammen med de samme trøtte trynene vi ser året rundt på Bohemen. Ingen nevnt, ingen glemt. Med sluttspillene i USA, Frankrike og Nederland/Belgia sånn halvfriskt i minne pakka vi med oss minst mulig før vi feis nedover en varm tirsdags morgen.

En kilo håndbaggasje hver får da holde for to middelaldrende heterofile karer, vi skulle jo bare være borte i tre dager og dansing og nattklubber slutta vi med etter at Tiffany i Kronprinsensgate blei lagt ned på slutten av 80-tallet. Ragnar hadde imidlertid med seg blanke sko. Kan det komme av ryktene som hadde nådd oss om mange unge søte studiner som skulle bo i nærheten av hotellet vårt?

For å gjøre en kort historie enda kortere kan jeg fortelle at det ikke ble scoring på noen fronter på stakkars Rags.

32 grader i skyggen er jævlige mye for en kaldblodig nordmann, selv med mangfoldige liter tysk øl skvulpene rundt i de midtre regioner.

Et hotellrom totalt blotta for noe som ligna på aircondition gjorde ikke akkurat saken bedre.

Egentlig hadde vi tenkt oss til Olympiaparken den første kvelden

ettersom Tyskland skulle møte Italia i Dortmund.

Dit skulle hundre tusen andre lokale fantaster også.

Men SAS ville det annerledes. Først til Køben 08.30, derfra videre til Hamburg.

Hamburg?

Jada.

19.30 sjekka vi småbørste inn på hotellet, sju timer forsinka.

Det var ikke mange gode tanker vi sendte til vår smålubne finske bookingvenn i SAS akkurat der og da...

Vi skrinla Olympiaparkplanene og bevega oss tungt og ledig ut i München-kvelden.

Det var flagg overalt, men overraskende lite synging.

Var kampen allerede spilt? Hadde SAS tatt oss framover i tid, eller kanskje bakover?

Neida, det var drøye timen til avspark og München så ut som den skulle holde en konferanse om adopterte oteres oppvekstvilkår.

Mye folk ja, men ingen stemning og ingen supportersanger.

Og vi som hadde hørt så mye om disse gærne tyskerne som tok den helt ut.

Mulig noen tok et eller annet helt ut seinere på kvelden, men det var i helt andre ublue deler av byen, og et besøk der kan som kjent både koste mye og etter hvert også svi fælt på pungen.

Nasjonalsangene ble spilt.

Først kom den italienske litt sløve melodien med uforståelig tekst som ingen sang med på.

Deretter den tyske, som noen få sang med på mens de nesten unnskyldende titta seg over skulderen. Farlig, farlig...

Alle satt, ingen reiste seg opp, ingen tok av seg capsen og holdt hånda over hjertet og sang for full hals.

Enten så kunne de ikke sin egen nasjonalsang eller så følte de at det ikke sømma seg å la nasjonens egne visdomsord runge ut over denne store plassen.

Litt rart var det uansett.

Tenke seg til at Norge skulle spille VM-semifinale på Lerkendal og hele Oslos befolkning var samla i byens gater og parker. Vi hadde nok sunget nasjonalsangen ja!

Muligens er det bare folk i München som er litt treige. Jeg regner med at pipa hadde en helt annen lyd i byer som Hamburg og Berlin!

Kanskje er det den utstrakte bruken av forholdsvis trange utgaver av lederhosen som gjør det vanskelig å uttrykke seg verbalt, i hvert fall i syngende form?

Får man rett og slett litt lyse stemmer som man helst bruker privat i sin egen dusj?

Svaret får vi nok aldri.

Det de tapte på dårlig synging tok de igjen på godt humør og

høflighet.

Folka i Bayern er virkelig hyggelige!

Og nordmenn stod i hvert fall høyt i kurs, selv Ragger fikk tidvis god kontakt med det motsatte kjønn. Det kan selvsagt ha hatt noe med overdreven bruk av Euro å gjøre, for hvem liker vel ikke å bli spandert på?

Tre år på Homansbyen sjarmeskole var altså ikke helt bortkasta allikevel.

Uansett ble det ikke napp, men heller god gammaldags napping på den godeste Ragnar den natta. Selve kampen ble av den kjedelige sorten og tyskerne i parken var veldig stille. Blide, men veldig stille.

Så scora italienerne, først en gang, og så en gang til.

2-0 til de blå og auf wiedersehen Deutschland.

Hadde dette skjedd med England i England ville det blitt unntakstilstand i hele landet og byer ville

blitt smasha opp av fulle, hjerne-løse idioter.

Ei så i München.

Folk smilte faen meg etter å ha blitt slått ut i semifinalen i VM! Litt skuffa var de selvfølgelig, men allikevel stolte over hva Klin-sis Mannschaft hadde fått utretta i løpet av noen magiske uker.

Resten av natta ble brukt til meningsløse forsøk på å få sove. Hundrevis av italienerne i biler med en "overdreven bruk av horn"-fetisj sammen med 25 varmegrader og et rom uten aircondition er en jævlige dårlig sovemedisin. Italienerne kan virkelig feire. Bare synd at det er så utrolig irriterende både å se og høre på.

Det virka som om tyskerne var fornøyde med å få spille bronsefinale i Stuttgart og at de tross alt hadde fått vist verden at den gamle trauste maskinfotballens tid var over.

Sånt står det respekt av.

En tur til München anbefales, men jeg veit ikke om jeg hadde valgt å dra dit for å se fotball.

For jakt- og fiskeinteresserte kan jeg imidlertid varmt anbefale Deutsches jagt und fischereimu-seum i Neuhauserstrasse 2 (åpent alle hverdager 09.30-17.00).

For noen praktkesemplarer av ørret, elg, oter, tiur, jerv og abbor m.m. de har utstilt der inne! Spesielt falt vi for den kjempestore elgen som en tysk baron traff med et vådeskudd in Norwegen i 1898. Og ennå har jeg ikke nevnt ølet de har der nede.

Det er godt det!

Farvel München, vi sees trolig aldri mer igjen, hvis da ikke mektige Vålerenga blir satt opp mot Bayern eller 1860 i en eller annen form for europacup.

KjellG.

YESS!

NÅ ER VIF SKOLEDAGBOK HER

Årets kuleste fotballdagbok, full av Vålerenga-stoff med bilder, quiz, konkurranser og informasjon om spillerne. Passer utrolig godt som treningsdagbok også. Send mail til [fotballdagbok@vif.no](mailto: fotballdagbok@vif.no) eller stikk innom Sjappa.

189,-

Vålerenga **mot rasisme**

GREY&SE

Overskuddet av salget går til Vålerenga mot Rasisme. Annonsen er sponset av Klanen.

Klanen goes Trondheim

Hvordan var det for deg? Reisebrev fra Årets Tur 2006

Tekst og foto: Christian Kjellsen

Fredag 4.8.2006

Det vanskelige med tidlige avganger er selvfølgelig dette med å være disiplinert dagen før. Det har vel strengt tatt aldri skjedd, selv om vi denne fredagen var langt innenfor hva som kan sies å være akseptabel leggetid. En flau seanse som tomannslag på Bohemens lune sommerquiz ble etterfulgt av en ikke fullt så flau og ydmykende runde dart, men dog ingen kjempestart resultatmessig på det som skulle vise seg å bli en bra helg tross alt.

Lørdag 5.8.2006

Det slo oss, min fetter på førr og meg selv, der vi kjempet i oss noe som lignet på frokost rundt sju tidlig en lørdagsmorgen, at uansett hvor tidlig og edruelig vi hadde endt gårdsdagen så er dette en vond tid å stå opp på, en feriestille lørdag i Oslo. Som den ene debuterende bussansvarlig av to er kasserer- og reiseledernervene på topp. Vel fremme ved Bohemen forsvinner disse som dugg for solen sammen med siste rest av fyllesyke når den alltid morgenblide turansvarlige fra klansstyret forteller meg at vi får dobbeldekker med verdens beste sjåfør, Geir. Sola skinner og delvis kjente og ukjente morratryner dukker opp med forventninger, liflig klirrende poser og forventningsfulle smil. Jeg vet allerede at dette blir en fin dag. Førstereisefetteren på førr blir vel plassert i bussen. Vi fylles opp med en relativt stor prosentdel av de påmeldte. Det er i grunnen overraskende hvor mange som med 1/3 sjanse til å gå på rett buss i blinde, bommer. Ved 8.20-tiden har vi i det minste et såpass akseptabelt oppmøte at vi triller ut av Oslo sentrum. Etter opptelling og en liten konferanse med supersjåfør Geir er vi godt i gang mot Gran av alle steder. Her skal vi hente en "lost soul". De som var sent oppe kvelden før tar seg en liten høneblund, resten av oss synes det er på tide å hylle det fine været med kald pils. Spesielt første etasje og en bitteliten del av annen etasje handler ivrig i baren ved bord 1. Baguetter og pils fortæres mens Super-Geir cruiser gjennom Norge på langs, kun avbrutt av nødvendige 4,5 min stopp for røyk og utsikt. Et lengre stopp med litt spising og påfølgende elve-

Solen skinner og ølet er kaldt, og vi begynner å få litt vondt for å holde kjeft. Stemningen stiger alltid over Dovre.

bading legges også inn før vi inntar de bartebelekdedes hovedstad ved 16.30-tiden. Oppmøtepub denne gangen er Three Lions. Her har andre blåkleddede allerede inntatt med humør og synger Vål'engas sang. Litt orging med kampbilletter, bussbytter og hotell avsluttes med overraskende nok et par øl i glass denne gangen, før bussen fylles til randen av medsoldater og vi kjører til stadion.

Vel inne på stadion er det fullt og godt. Godt med politi for å passe på St. Hallvards menn. Det viser seg etterpå at de var så ivrige og hadde så lite å gjøre at de så seg nødt til å beslaglegge de livsfarlige eskene med papirbiter og papirruller i pene farger. De overså eller viste mer storsinn overfor de mer ufarlige røykbombene som var medbragt til ytre venstre flanke. Uansett, kampen startet greit, men førsteomgang utartet seg til noe vi dessverre har sett altfor mange ganger det siste året. Uinspirert, ikke defensivt, ikke offensivt - sånn vanlig kjedelig virring som resulterer i ingenting.

To i rævva til pause, sår hals, tørst, sint og colabrus. Tribunemessig var det på ingen måte årsbeste. Det er nødt til å tas litt tak i dette på bortebane også. Både spillet og trøkket fra tribunen tok seg opp

Det er romantikk som ikke bare grenser opp til, det er poesi..

i annen omgang, og på utligning til 2-2 var det riktig så hyggelig å være nordmann i Trondheim. Det varte i ca 2,5 minutter før go'guten over alle go'gutan putter. Nok om matchen. Det var en nedbrutt, oppgitt og sint gjeng som tuslet mot bussene. Men heldigvis er vi ikke langsinte. Da vi med om mulig enda fullere buss enn før kampen innser at en har spydd og at det er ca. 45 min. til vi kommer oss av gårde i sneglefart grunnet kø er ettermiddagen komplett. Det er i slike tilfeller vi viser hvem vi er, hva annet kan vi gjøre enn å atter lysne opp igjen med allsang og øl. Vi er da klansmenn og -kvinner for faen. Vel tilbake utenfor Three Lions med de av oss som skulle tilbringe natten i metropolen Trondheim splittet en del av følget opp. Personlig fant jeg og førstereisefetteren et litt roligere sted med gamle kjente fra Bohemen og en hyggelig men gudsjammerlig treg bartender. Brennevin, øl og litt ljuging før vi bega oss ut på måfå i Trondheim by night. Her var det konsert med de ekle fire gitarguttene og ellers mye trøndere. De prøvde stort sett å være så hyggelige de bare kunne, de fleste vi møtte. Like fullt gikk vi rundt og merket at hoveringen lå og vibrerte i glede under bart, vest og dårlig ånde fra dårlig mat fra den alltid dårlige trønderske kjeden Egon. Vi fant et relativt hyggelig sted med lav andel glade trøndere, hvor sårene ble leget og tørsten ble slukket.

Søndag 6.8. 2006

Det er aldri godt å sprette opp en søndag morgen, men avreise 11 er absolutt levelig. Etter å ha tvunget i oss en frokost merker vi at dagen er i gang når vi

møter nyvasket buss og alltid positive sjåfør Geir. Alle møter opp i rett tid og avreisen til det som skulle vise seg å bli en lang (kanskje litt vel lang) sol- og gledesfylt sommertur gjennom store deler av Norge på langs kunne starte. Stemningen var snart på et veldig godt nivå. Det er noe eget med fyllesyk-humor. Etter 20 minutter slår Geir til for første gang. En kasse med vifler er bestilt og hentes i veikanten, fra produsenten av dette noe sære vaffeljernet. Hele bussen får morgen-vifler "on the bus". Solen skinner og ølet er kaldt, og vi begynner å få litt vondt for å holde kjeft. Stemningen stiger over Dovre. Den eneste bekymringen vi bussansvarlige har er det stadig varmere ølet. Nok en gang viser sjåføren fra himmelen seg fra sin alltid gode side. Med sin rolige fremtoning spør han: "Skal jeg kanskje ringe bror min?". Det gjør han og hvem andre enn bror til sjåføren står i veikanten med to store sekker med isbiter. Det er så bra at du faen ikke tror det skjer. Etter flere oppfordringer fra medreisende blir det badestopp ved Mjøsa. Nakne romper, kjærestepar og ølfylte klansmenn og -kvinner kaster seg i vannet med stor fryd. Vel fremme på Bohemen sånn ca. tre timer etter skjema kan vi ikke være mer enig om at det har vært en fin tur på landet. I løpet av en buss-tur tillot vi oss å glemme Vidar Riseth (fy faen han er ekkel), hoverende trøndere og ikke minst sinnet mot lag og Rekdal. Og dette kun 12 timer etter det forsmadelige tapet på Lerkendal. Takk til reisefølget og ikke minst supersjåføren Geir. La det bli mange sånne turer, og neste gang tar vi gjerne tre poeng også.

En tur til Praha

For å ta det første først; Dette blir en historie med mye svette.

Og nakenhet og annet griseri.

Praha er en diger by, og når alle reiste uorganisert var det ikke bare bare å finne dyngveis med blåkledder. Dette blir da en historie om vår tur, og ikke utlevering av 182 forskjellige Klansmenn og -kvinner og deres utskielser.

Tekst: Veggur

Foto: Veggur, Mona og Kasper Wikestad

Det var en lys og forholdsvis lite stormfull morgen da vi satte kursen for Gardermoen, og starten på Vålerengas neste store Europa-eventyr. Som små unger fulle av forventninger til det store utland, der vi drømte om billigbillig øl, løsaktige damer, prima tsjekkisk striptease og Karlsbroen. Selvfølgelig hadde vi booket oss plasser på Czech Airlines, som serverer gratis øl på flyet! At de serverte striptease også visste jeg ikke da jeg booket.

Striptease ja. For med en tørrhoste av dimensjoner, etter en helg i Tromsø

og det de hadde å by på av kalde vinder og temperaturer, tok jeg plass midt i tresetern på flyet.

Min gode venn og roomie på venstre, og ei hyggelig middelaldrende dame på høyre.

Hun var fra Polen skulle det vise seg.

Vi drakk. Jeg hosta. Og hosta. Og hosta. Helt til damen på høyre prikker meg på skulderen og spør med en engelsk som gjør Petter Solberg til prins Charles i forhold.

- Joo småuk?

- Neida, sier jeg, har bare en forkjølelse...

Hun fortsatte å jabbe, og kom etterhvert inn på massasje som behandling for den grusomme hosten. Jaja, tenkte jeg, kanskje hun prøver å fortelle meg navnet på noen gode "klinikker" i Praha? Det gjorde hun ikke. Hun skulle massere selv hun. Tenkte at det sikkert ikke kunne skade, hun skal vel bare presse en finger på skulderbladet mitt. Så jeg snudde ryggen til.

Og vips, der dro kjerringa jaggu av meg skjorta! Og begynte å kna.

Mine medsammensovne fikk seg en god latter, flyvertinnene og andre passasjerer så vel heller skeptiske ut. Noterte i hvert fall at det ikke bugna

med sedler i bukselinningen min når voldtekten var over. Jeg hosta ikke mer den flyturen. Turte ikke.

Vel framme i Praha strena vi fort bort fra den gale damen og ventet på bagasjen.

Kom den? Nei. Det vil si jo, det gjorde den. Etter to timers venting! Knallstart på turen, og vi stressa som idioter for å komme oss inn til byen og begynne på noe bedre.

Som ekte Enga-supportere hadde vi selvfølgelig booket rom på ærverdige Grand Hotel Bohemia. 5-stjerners, som fristet med morgenkåper og pay-tv.

Det var varmt og godt i Tsjekkia, det skal de ha. Over 40 grader i bykjernen er jo noe vi alle sikler etter. For svetter man mye får man også plass til mere øl! Så vi spiste og drakk, og pissa og dreit, og hadde en knakandes fin første aften i Praha... og det ble selvfølgelig plass til litt *ordentlig* stripping også, for svinete grisegutter.

Dag 2 satt vi av til sightseeing. Ihvertfall til vi ikke orka mer pga. den ekstreme heten, som tvang oss inn på diverse vannhull. Urquell er et godt øl det,

og smaker enda bedre når du må ut med 7-8 kroner. Dag gikk mot kveld, og med god mat og godt drikke må det bare bli hyggelig! I Tsjekkia får du til og med ekte absinth, som jo ikke akkurat er noen festbrems...

Apropos mat... Var innom en irsk pub som serverte noe av det største jeg har sett av mat! Et brett for (minst) 4 pers, som bugnet av kjøtt, kylling, hvitløksbrød, løkringer, fries... you name it! Godt ass! Godt!

Tsjekiske jukeboxer er en meget egen greie. Utvalget er ok, men alt står jo på Kafka-språk, og kludrer til noe fryktelig for oss music-lovers... Det fikk Carina merke, der hun stolt stappa på lokal valuta til maskinen brista. Etter å ha valgt sine 25 sanger satt hun seg til å vente. Og hun venta og venta. Helt til et klokt hode fant playlista på maskinen, og oppdaga at Absolute Carina 25 lå *fryktelig* langt bak i køen... Kan tenke meg at låtene kommer rundt disse tider, så er du kjapp Carina, så rekker du dem kanskje nå?

Det ble onsdag og kampdag. Vi drassa med oss flagg og bannere og bestemte oss for å finne Enga-frelste

Årets turer så langt

Med unntak av imponerende tusen Klansmenn og -kvinner i Trondheim, har det vært litt opp og ned på borteturene så langt i år. Det kan skyldes en laber sesonginnledning av St. Hallvards menn. Likevel har det vært en del trofaste som ikke kun følger laget på Ullevaal.

Av Nimo Gasparini

Vi subsidierte årets første bortetur til byen hvor dem sier "vi vinnnaaaarrrrrr særrrrrien i årrrrr" (vi får se i november...). Kampen gikk ikke som vi kunne håpe på, men det var en god del som tok turen over fjellet og det er godt å se at vi fyller borteseksjonen på Brann Stadion. Det skjer ikke hver gang. Ved siden av det faktum at noen fikk et par ekstra timer på Voss var det eneste beklagelige med turen den generelle promillen til folk. Med det mener jeg ikke at man skal være nykter når man reiser med Klanen eller er på match. Men det er en grunn til at man drar landet rundt for å følge laget vårt og det er ganske enkelt; gi jernet i 90 minutter, uansett om de 11 på banen gjør det eller ikke. Du veit sjøl hvor mange øl du tåler. Gjør du ikke det, så test det ut hjemme istedenfor på tur. Er du sveiseblind på kamp ødelegger du mer enn du bidrar. Alle har lov til å

drite seg ut, men ikke gang etter gang. Nok moral, tror at de fleste tar poenget.

Når det gjelder forandringene ved bestilling av tur, så har det gått forholdsvis greit. Folk flest har skjønt at man må følge med på klanen.no i god tid før turene. Vi mener informasjonen om hver enkelt tur er bra og at rutinene som er innført gjør det enklere både for oss som arrangør og dere som bestiller fordi man veit hva man har å forholde seg til. Det er selvfølgelig noen som ikke får med seg alt, det ser man ved å ta en tur innom debattforumene, men sånn vil det dessverre alltid være.

Hvis du lurer på noe i forhold til turer:

Gå alltid innom klanen.no først.

Finner du ikke det du lurer på så ringer du Klanens turtelefon på 991 29 713.

Hvis ingen svarer så legger du igjen beskjed så ringer vi opp.

Du må gjerne bruke debattforumene, men ikke til å stille spørsmål som du kunne fått svar på ved å ta en titt innom klanen.no.

Molde

Årets siste lange busstur går til Molde. I skrivende stund ser det ut til at kampen går søndag 15. oktober klokken 18.00 på Aker Stadion. I så fall går det både vanlige busser og stillebusser fra Bohemen klokken 07.00 samme morgen. Følg med på klanen.no.

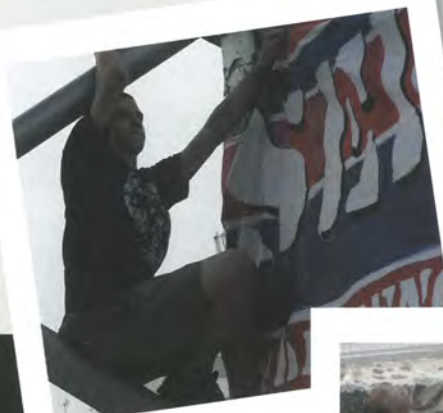

Hjemmebuss

Bussrutene fra landet til hjemmekampene har ikke vært en like stor suksess som i fjor.

Dette gjelder spesielt Hadeland og Lillehammer, så skal det bli noen fortsettelse på opplegget så må interessen bli større. Hvis det blir noen endringer så vil det komme info på klanen.no.

sjeler. Som nevnt over var ikke det bare bare. Vi fant dog andre frelste sjeler, i form av Hare Krishna, som hadde en liten parade. Men det teller vel kanskje ikke?

Noen blåmenn fant vi da likevel, og satt etter hvert kursen for møtestedet for bussavgang. Der myldra det av det vi hadde savna! Vi tømte en lokal sjappe for alt kaldt øl og heiv oss på bussen.

Ved ankomst stadion var det mange som trakk mot nærmeste serveringssted, for en pre-match pilsner-øl. Men ikke jeg. Hørte rykter om ølservering på stadion, så jeg tenkte jeg like godt kunne hjelpe tifoguttene med rigging. Mens vi kosa oss med øl. Å henge opp bannerne var ikke det enkleste, pga. en crappy stadion, og ølet viste seg å være alkoholfritt. Score!

Vi burde kanskje informert flere om dette, for mens Mlada Boleslav rævkjorte våre gutter på banen stod det tørste Klansfolk i en diger øl-kø, lykkelig

uvitende om både baklengsmål og at det var lettøl de var så desperate etter.

Åkke som så steg stemninga utover matchen, og Shalalalalalalala-sangen stod på repeat hos oss. Gi oss bare en tromme og gule skjorter, så vi enda lettere kan forveksles med KFL! Nåja, vi sang ihvertfall kampen igjennom, og fleska til med litt "ISTANBUL!" mens vi lå under 3-0 og 3-1. Ingen trodde vel helt på noen reprise fra den gang. 3-1 blei det, og etter at anti-terrorpolitiet hadde gjort sitt på vår seksjon busser vi hjem til Praha igjen. Sultne som ulver og klare som egg til et dybdykk i absinthens hemmeligheter og hallusinasjoner.

Vi kunne sikkert spunnet videre om verdenshistoriens mest kjente hallusinasjoner etter inntak av dette grønne monsteret, men lar det være. Vi kom, vi så, vi tapte og vi drakk. Takk for turen!

Lillestrøm – Vålerenga
Mandag 18. sept. 19:00 på Aråsen

Med tre poeng i bagasjen

Reisebrev fra 1-2 borte mot Viking

Mål er avgjørende for borteturer. Så enkelt er det. I løpet av sju minutter klarte to mål å forvandle en standard helg i Stavanger til en strålende tur.

Tekst og foto: Marit Nyborg

Så viktig. Så deilig. Det er seint søndag kveld og jeg lener meg fornøyd tilbake i flysetet. Fornøyd med kampen, med laget, med de tre poenga, med hele turen. Akkurat det vi trengte etter den begredelige kjøppkampen mot Fredrikstad: en avgjørende seier. Åkei, strengt tatt var den vel ikke avgjørende, men det kjennes sånn.

Hva gjør det vel om det øsregner? Jeg har fått igjen regnjakka som jeg klarte å glemme på flybussen lørdag. Hvem bryr seg vel om middag? En god lunsj og et par øl holder lenge. Og hva så om det er mandag og jobb i morra tidlig? Jeg skal lese VPN og alle avisene, og smile overbærende til trønderne som bare snakker fotball hvis Vålerenga har tapt. Vi er på vei hjem med tre poeng i bagasjen, og det er det som teller.

Søndag ettermiddag var dette en helt annen og mye tristere tur. 1-0 til pause og nok en gang lurer jeg på hvorfor i all verden jeg bruker tid og penger på dette. Og hvordan skal jeg klare å snike meg unna turreferatet? Ikke noe å skrive hjem om.

Ikke før i andre omgang. Utover i omgangen blir det etterhvert brukbart trøkk både på tribunen og på banen. På tribunen har vi ikke prestert opp mot vårt beste denne sesongen, men nå begynner det hvertfall å ligne på noe, og det er nesten så man kan tro at det hjelper, nesten så man kan våge å tenke at dette kan gå og DER! tryller Jan Derek ballen i mål med et lekkert lite hælspark og jeg veit uten et snev av tvil hvorfor jeg har reist helt til Stavanger for å se denne kampen.

1-1. Det øsregner fortsatt, men nå gjør det ingenting. Det er drøyt ti minutter igjen, og nå vil vi, nå tror vi at det er mulig, det er vi som presser og DEeer? Nei, ballen vil ikke inn, men der da? Nei, keeperen er på den, men han er langt ute og våre spillere er overalt og målet er rett foran meg og DER! Der er det 1-2, og det er sånn det skal være, det er her vi skal være. Bønda går hjem, Vikingkeeperen synker ned på knærne, dommeren blåser av kampen og aldri har vi sett Derek

Før: Marits reisefølge Elin er skeptisk før kampen mot Viking. Det er viktig å være på plass tidlig for å kunne ta del i oppvarmingen.

Etter: Marits reisefølge Elin er fornøyd. Tre poeng i Stavanger smaker mer enn godt nok.

smile så bredt. Sola skinner over Enga, og om den ikke gjør det så føles det sånn.

En sårt tiltrengt seier; der har du oppskriften på en bra bortetur. Det er nesten så jeg kan kjenne hvordan hjernen stopper opp der den prøver å plassere helga i hukommelsen, stopper opp og tar et aldri så lite skritt til siden, gjør en nesten umerkelig dreining før min oppfatning av turen faller på plass et eller annet sted inni der. Seieren har tilbakevirkende kraft og natta blir litt mindre søvnløs, regnet blir litt mindre vått og Stavanger en lørdagskveld er kanskje ikke så ille likevel.

All ære til Klanens turtilbud, men det er langt til Stavanger, fryktelig langt. Etter Tromsøs tristeste frokost, Prahas varmeste hotellrom og den mest bråkete stillebussen til Trondheim nyter jeg den korte flyturen hjem. Uansett resultat er jeg glad jeg ikke skal sitte på bussen hele natta. Bussen passerer Flekkefjord idet vi lander på Gardermoen, mens jeg passerer Petter Myhre som smiler sånn man gjør til folk man ikke kjenner. Jammen ser han ganske fornøyd ut, han også. Den første borteseieren over Viking siden 1990? Klart det var en bra tur!

Mitt liv som bussansvarlig

Et annet reisebrev fra 1-2 borte mot Viking

Det er lørdag kveld. Klokka har passert 23.30 og jeg kommer hjem. Det er seks timer til jeg skal stå opp. Jeg har tenkt å være kjip, gretten og ekkel. Jeg har vært på svigerforeldretur i flere dager og skal ta det ut på folk som bråker på stillebussen.

Av Kjell Henning Thon

Og spesielt vennligere stemt er jeg ikke når vekkerklokka ringer. Det er mørkt og det er meldt drittvær.

Det er så tidlig at spyet fra de som kom hjem en time tidligere fortsatt er ferskt gjennom Schweigaardsgate. Det er jevnt over en ganske typisk søndag morra for en fotballsupporter.

Utenfor
Bohemen 06.25

er det bare et par-tre supportere som har dukka opp. Han ene har tapt et idiotisk veddemål og går med ei utrolig jævlige lue. Blåfjell-lue med røde ringer på. Tova ull og fryktelig stygg. Og han skal på min buss. Jeg henter bannerne, deltakerlister og noen andre ting på Klanskantoret, går ned igjen og forteller hva jeg syns om lua.

Min co-ansvarlige med det svært passende kallenavnet Doven (eller Dåven som lett-dyslektiske Nimo kaller ham) har ikke dukket opp så langt. Men de andre kommer på rekke og rad. Rune Hjesus klarer å være høylytt allerede på denne tida av døgnet, og skal fortelle hele verden hvor langt det er til Holmlia. Men det er jo du som har bosatt deg der Rune? Jørn Tysnes ankommer, og forteller på sin besserwisserske måte hvordan det var Anders Jakobsen som skårte to av målene sist vi vant i seriekamp i Stavanger. Det var i 1990, og Tysnes var på tribunen som en av tre Vif-supportere. Mellom 10-12 blonde jenter med Vålerenga-drakt og dos Santos på ryggen, kommer også han bandbuss-sjåføren

som alltid har med seg hele familien og en kjølebag for hvert familiemedlem.

Jo da, dette skal bli en flott dag. Bare et døgn til vi er hjemme nå...

Men likevel er ikke dagen så ille som man skulle tro. En kaffekopp fra Deli de Luca klarer å friske opp kroppen. Bussen kommer og det er en passe fordeling av stillebuss-folk nede og normalbuss-folk oppe. Doven ankommer. Bussen kan begynne å rulle. Noen spretter dagens første øl. Klokka passerer sju. Vi passerer Vika, Sandvika, Drammen og er i Vestfold på et blunk. Kanskje jeg var gretten nok mot svigers før vi dro fra Lisboa til at irritasjonen ble igjen der nede. Eller kanskje det bare er den gode, trygge følelsen av at Stavanger denne gang skal være en lykkeby.

Vi ruller videre. Røykestoppene blir passe lange, og på bensinstasjonene bruker også folk passe lang tid. Regnet er ujevnt og veiene nedover mot Sørlandet er som de pleier å være. Det spilles musikk oppe, mens vi i dobbeltdekkerens nedre del ikke forstyrres nevneverdig. Vi bytter sjåfør i Kristiansand, og ruller i retning Oljebyen med "Selskapsreisen" på DVD. Vi skaffer oss et glass juice til, diskuterer med noen drittunger i Flekkefjord og rekker både fast og flytende føde i Stavanger før vi nærmer oss Viking Stadion.

- Det er første kamp i dette årtuseten Kjetil Rekdal ikke er involvert i Vålerenga på noen måte, sier Jørn Tysnes. Vi går inn.

Og etter en førsteomgang som er en svigermor verdig – både når det gjelder spill og tribunestemming – blir andreomgangen slik som dagen ellers har vært: Overraskende god. At hjemturen kan føles litt lang kan nok være glemt før fjell og dal og fjord på vei mot Molde skal forseres i oktober. Og selv med mye mørke, regnvær i Rogaland og veiarbeid i Agder-fylkene, omkjøring i Telemark og alle pølsene som skal kjøpes på alle bensinstasjonene langs veien, så var vi hjemme i tide for alle de som skulle på jobb mandag. Og kombinasjonen stillebuss nede og vanligbuss oppe er nok noe vi vil forsøke igjen.

Sola står opp over Vålerenga i kampen mot Brann 13. august. Foto: Kevin Skjøthaug

Gjermund N.s nedtegnelser til allmennheten

Jeg kjenner mange tøffe gutter. Tøffe nok til å spise pingler som meg til frokost. Og gjerne et dusin til lunch. Dem ville også gjort nettopp det uten å blunke dersom jeg hadde gjort meg fortjent til det på et eller annet vis. Dritharry vil mange si ettersom det er de tøffe gutta som legger premissene for hva som er å gjøre seg fortjent til det, og dermed hvem som blir spist. Jo da, jeg er for så vidt enig i det, men du kan jo bare unngå å ha noe med dem å gjøre så slipper du noen ubehageligheter. Jeg forsøker i stedet å oppføre meg sånn høvelig, for jeg har det morsomt med disse gutta, og man har da ikke blitt spist riktig enda. De har nemlig en strålende sjøloroni og humor på sin egen potensielle brutalitet. Man kan latterliggjøre dem og ha mye humor på deres bekostning uten at det fremkaller annet enn latter.

Det er også slik jeg opplever Klanen. Vi tar oss ikke så voldsomt høytidelig og vi ler helst av oss sjøl og av klubben vår. Visst er det mye tant og fjas, men stort sett alt er gjort og sagt med et smil.

Det siste halve året har derimot en gjeng begynt å fremstå med ny fremtoning enn det vi ønsker Klanen skal fremstå som. For denne gjengen har det blitt viktig å fremstå som harde, tøffe, skulende og gjerne tildekket med skjerf foran ansiktet. Det er godt mulig disse gutta virkelig er supertøffe. Det ser bare ikke så troverdig ut når man har så voldsomt behov for å poengtere hvor forferdelig tøff og skummel du er. Hele tiden. Mange vil hevde at dersom du ikke har selvtillit nok til å kunne le av deg selv, da er du kanskje ikke så forferdelig tøff.

Det var derfor enkelte av oss syntes det var all mulig grunn til å lage litt humor på denne gjengens vegne. Ettersom denne gjengen henger tett opp til Unge Enga var det bortimot umulig for oss å ikke gjøre et nummer av akkurat det. "Onde Enga" ble derfor født, i tillegg til et bilde av et spøkelse som ser ut som verdens minst skumle sinnasmurf. Siden

Front

Bak

den skumle gjengen også hadde behov for å ikle seg visse typer merkeklær, klær som av mange signaliserer et ønske om bråk, slagsmål og dritt vi ikke ønsker å assosieres med, fant vi det også greit å gjøre et poeng av det på baksiden av T-skjorta. Begrepet "En Klan – ett merke" ble valgt. Selv om det muligens ville vært et poeng å benytte VIF-logoen her, hadde vi ikke innhentet tillatelse til å benytte den logoen, så valget falt på vår egen logo. Klanslogoen ble da lagt oppå disse klesmerkene, for å poengtere hvilke merke som er viktig. Det var tross alt en impulsgreie, gjort på én dag, så veldig gjennomtenkt og bearbeidet er den derfor ikke. Stor kunst kan T-skjorta neppe sies å være, men jeg synes gamle Christian gjorde en brillemann jobb.

At en del gikk helt i fistel over dette lille stundet var sånn sett forventa. Er man selvhøytidelig nok blir det meste fornærmende, og sånn sett fikk vi jo nok et bevis på denne manglende selvironien. Mer overraskende var det at folk jeg anser for å ha gode analytiske evner ble forferdet over T-skjorta. Jeg forstod aldri helt hva disse egentlig reagerte på, men noe ble åpenbart tillagt større betydning enn det egentlig var ment.

Vi i Klanen har da alltid latterliggjort og kødda med folk som stikker frem hodet. Og skjer det til alt overmål på en måte vi ikke anser å være forenlig med hva klubben eller Klanen står for, skjer det selvfølgelig. Hva forventer folk? Sånn sett har jo reaksjonene gitt inspirasjon til flere liknende stunt, bare for å teste ut responsen. "Tunge Enga" er allerede i planleggingsfasen...

Gjermund

SKAL DU SELGE BOLIG?

Exact Eiendomsmeglere tilbyr dyktige og erfarne eiendomsmeglere som:

- Gir tett og personlig oppfølging.
- Kjenner ditt nærområde godt etter mange års erfaring
- Oppnår gode priser.
- Vet at den beste prisen oppnår du ved å planlegge salget nøye.
- Har høy faglig kompetanse.

Kontakt oss idag for en uforpliktende verdivurdering og et godt tilbud på salg av boligen din.

EXACT Grünerløkka
Tlf: 22 38 38 35
Olaf Ryes Plass 5
0505 Oslo

EXACT Torshov
Tlf : 23 22 79 00
Vogtsgt. 31, Torshov
0474 Oslo

EXACT
EIENDOMSMEGLERE

meglerhuset for alle

Neste sesong

Hva gjør vi for å skape et enda bedre trøkk på tribunenene? Mange, meg selv inkludert, flytta over fra Vestbredden til Cola før årets sesong. Det har jeg ikke angra på. Vestbredden er hva man kaller en "satt" langside.

Står du i Klanens kjerneområde uten å levere er du faktisk totalt rettsløs og har ikke engang rett til å ha egne meninger.

Folk har faste plasser, de er opptatt av plassene sine, de står ved siden av de samme folkene i kamp etter kamp og de tviholder på disse plassene som om de skulle være lommebøker fulle av tusenlapper.

Dette hemmer utviklinga av god og innovativ supporterkultur. Når det faste setet blir så viktig at du nesten er villig til å dø for det synes jeg ting har gått litt for langt. Jeg hadde verdens beste plass øverst på Kongetribunen, men følte sterkt at alt for mange folk rundt meg ikke hadde den rette intensjonen når det gjelder å støtte laget og spillerne verbalt. Det som var bra i 2003 var mye dårligere i 2005 og nye sanger var umulige å lansere. Vi hadde det koselig, men spontaniteten og oppfinnsomheten var nesten borte.

Samtidig registrerte jeg at Cola sakte men sikkert tok over som lokomotiv og sangstartere. Da ble valget for meg, som

primært alltid har sett min rolle som supporter som det å gjøre en maksimal jobb for klubben på tribunenene, svært enkel. Jeg måtte flytte på meg. Ikke for min egen skyld, men for klubbens og Klanens.

Vestbredden er dårlig egna for synging mens Cola er optimal. Da sier det seg selv hvor kjernen av den syngende

horde bør samles.

Bevares, jeg så mye bedre fra min posisjon fra midten av VB, men er det virkelig det som teller for en supporter, å se best og ha det mest mulig bekvemt?

For meg handler det om å gjøre en best mulig jobb og det gjør jeg best stående i Cola.

Du synger tross alt for flere enn bare deg sjæl.

Problemet på Cola er at feltene F og G som helt og holdent er forbeholdt 100% syngende supportere ofte blir "okkupert" av feil folk.

Derav navnet Gaza...

Mange av oss liker å ta en øl eller seks før kampene, det er en viktig del av god og tradisjonell supporterkultur.

Det som ofte møter oss når vi ramler inn på feltet 20 minutter før avspark er mengder av fjortiser og stolte fedre med unga ved siden av seg.

Disse har selvsagt ikke sesongkort på F-G, men synes det er stas å stå på de beste plassene der det "skjer noe".

Å delta selv er ikke så viktig for

disse turistene.

Hvordan skal vi forhindre at dette skjer neste sesong?

Alle syngende kan selvsagt utstyres med rosa hatter med blomster på, men det må finnes enklere måter å få kontroll på.

For det første må vi ta grep om plassene rundt der vi selv står.

Dunk folk i sida, prikk dem på skulderen og fortell dem at dette er en sangtribune.

Spør om de har sesongkort akkurat der og be om å få se det. Snyltere har vi ikke bruk for.

Fortell dem at de ødelegger for mange og at de faktisk står på plasser de ikke har rett til å stå på.

En sangtribune er til for folk som synger, så ikke vær redd for å drite ut folk som saboterer dette opplegget.

Vi har vært snille alt for lenge nå og det er på tide å legge bort silkehanskene.

For klubben og Klanens skyld.

Du synger tross alt for flere enn bare deg sjæl.

Det er for øvrig ikke bare feltene F og G som defineres som sangfelt i Cola, hele Cola øvre er for folk som vil støtte klubben verbalt.

Ikke bare etter scoring, men hele kampen igjennom.

Folka på nedre har også blitt betydelig bedre i løpet av sesongen og ønsket for framtida er at også denne seksjonen vil få full status som sangtribune.

Det burde den.

Hva så med Vestbredden?

For meg er VB nå primært en "ekko-tribune", dvs en tribune som henger seg på sangene som blir starta borte i Cola.

Vi kan ikke ha to tribuner som begge skal starte sanger og det gjerne samtidig.

Det blir bare tull, bare halvveis. På VB må man innse at det er

Før i tida var Klanen best i motgang.

Spør spillerne hvilken utgave de foretrekker.

Selv håper jeg at flere dedikerte og oppofrende syngende supportere søker seg over i Cola, først da kan vi virkelig få ut potensialet vårt enorme medlemstall tilsier at vi har. Syngende og punche folk må samles på ett sted selv om vi dessverre ikke kan love dere deres eget private sete!

Det viktigste for en skikkelig supporter må alltid være å gjøre en best mulig jobb uansett hvor man befinner seg.

Cola som er stedet hvor ting skjer, hvor nye sanger kleskes ut og hvor alt ligger til rette for å skape gedigen stemning.

Samarbeid er stikkord her. Det viktigste for en skikkelig supporter må alltid være å gjøre en best mulig jobb uansett hvor man befinner seg.

Først da er man berettiga til å kunne kritisere spillerne for manglende innsats.

Gir du faen selv har du ingen ting du skulle ha sagt.

Svikter spiller nummer 12 svikter fort spiller nummer 1-11 også. Det hele er et samspill som jeg føler vi er i ferd med å miste.

Alt for mange synger kun i medgang.

Dette gjelder også på bortebane. Neste sesong vil det mye tydeligere bli markert hvilke plasser og seksjoner som er forbeholdt de som kommer for å lage liv. Skrekkeksemplene i år er fra Tromsø og Trondheim hvor stemninga var forferdelig dårlig antallet supportere tatt i betraktning.

Å bli totalt sunget ut av Kjernen når vi kommer med 1100 fans er helt forkastelig og for bare et år siden også helt utenkelig. Hva faen har skjedd med oss?

Neste år skal vi ta tilbake det vi en gang var best på. Vi må ha mer

å by på enn "rellion" og "kjerka" skal vi bli sett på som de kongene vi en gang var.

Og alle må bidra.

Folk som blir sure når de blir bedt om å flytte seg får bare bli sure, dette handler om så mye mer enn enkeltpersoners såkalte rettigheter.

Står du i Klanens kjerneområde uten å levere er du faktisk totalt rettsløs og har ikke engang rett til å ha egne meninger.

Ut på sidene med deg!

Småjenter med teddybjørner i hver arm har lite midt i klynga å gjøre, det samme gjelder folk som ikke tåler at det veives med flagg en gang i blant.

Syklubb kan man holde helt andre steder.

Det vil bli avholdt et stort medlemsmøte i kantina i Vallhall mandag 2. oktober klokka 18.00. Dette møtet vil kun handle om sang, plassering og om hvem som skal og bør stå hvor.

Og ja, det skal bli vanskeligere å skaffe seg sesongkort på sangfeltene.

Vi står nemlig ved et veiskille nå.

KjellG.

Syng høyt, syng Vålerenga

Sju enkle kjøreregler for tribuneslitere:

1. Det står en del såkalte forsangere på midten av hver av våre tribuner. La disse starte sangene. De har lang erfaring med dette. Fra midten vil sangen gå hurtig ut til begge sider og vi vil raskt få med hele tribunen på sangen. Når sanger blir startet ute på sidene, er gjerne de som startet ferdig med å synge før alle kommer med og vi får ikke noe særlig trykk. Når forsangerne starter får vi variasjon og rett sang til rett tid.
2. Lytt hvis det er sanger du er usikker på.
3. Syng sakte Vi har IKKE dårlig tid. Når vi synger for fort blir budskapet i sangen helt eller delvis borte. Synger vi i riktig tempo, blir det lettere å være samstemte, klare og tydelige.
4. Noen sanger klapper vi til, andre ikke. Er du usikker, så lytt til sentrum av tribunen. Følg rytmen i sangen når den startes. Ofte bidrar klapping til å øke tempoet i sangen. I enkelte sanger brukes klapping til å skape effekt både visuelt og lydmessig, men det er ikke mange, så lytt og lær.
5. Ikke slutt å synge hver gang det skjer noe på banen. Syng til sangen er ferdig selv om det skulle bli et frispark, en takling eller en underlig dommeravgjørelse.
6. Syng versene minst tre ganger. Vi er såpass mange at det tar litt tid før sangene spres fra midten og ut på sidene, eller til den andre tribuneseksjonen. Budskapet kommer også bedre fram hvis sangene varer lengre.
7. Ikke hysj, vis finger'n eller lignende hver gang motstandernes fans åpner kjeften. Det både høres og ser bedre ut hvis vi overdøver dem ved hjelp av tribunesanger.

**Murmester
Knut Guttorm as**

Medlem av Norske Murmesteres Landsforening

Utfører alt av håndverktjenester!

Egne servicebiler og håndverkere.
Spesialpriser til klansmedlemmer.

Mob: 91 71 31 05 • Fax: 22 23 51 61

Vålerenga, mitt kjære Vålerenga

Dem sier at det er skjebnebestemt. At man nærmest blir "født inn i en klubb", og at det altså er forhåndsbestemt at man skal bli glad i ett bestemt lag. Men det trenger vel ikke nødvendigvis alltid å være tilfelle?

Jeg tar sjansen på å påstå at dem det her gjelder; dem som altså fant "klubben i sitt hjerte" allerede som veldig små, det er først og fremst gutter og jenter som er født og oppvokst i eller rundt byen der klubben deres hører hjemme. Det er jo tross alt mer naturlig å være stolt av det man selv er en del av, fremfor noe som tilhører andre.

For en nå 20 år gammel jente oppvokst på Lillehammer (undertegnede, ja), falt det seg ikke akkurat mest naturlig å skulle elske for eksempel Vålerenga, når hun ikke hadde noen tilknytning til verken Oslo by eller fotball. For alt jeg brydde meg kunne det egentlig være det samme med både byen og fotballen, og Vålerenga hadde jeg ikke engang hørt om da jeg var liten. Det var først da serien "Vi er Vål'enga" gikk på tv, at jeg hørte navnet. Jeg så aldri på det selv, men hadde venner som gjorde det, og jeg hørte dem snakke om det.

Så, etter hvert, ble det mer fotball i livet mitt. Det var typisk ikke noe jeg hadde valgt sjøl. Nei, det var gymlæreren som bestemte det gitt, og FY som jeg ønska at jeg sku' slippe unna. Men den gang ei..

Sånn gikk åra – helt fram til en sein høstkveld, nærmere bestemt lørdag 22. november 2003. På grunn av en lei influensa (som skulle vise seg å bety hele forskjellen), misa jeg julebordet med jobben dette året. I stedet havna jeg foran tv'n, siden jeg ikke akkurat hadde særlig energi til å finne på noe annet. Som så mange andre ganger var det også denne kvelden fotball på skjermen. Vålerenga tok i mot Sandefjord i Vallhall, for å slåss om den siste ledige plassen i Eliteserien for 2004-sesongen. All slekta mi er bosatt i Vestfold, så bare for syns skyld heia jeg litt halv hjerta på Sandefjord. Og etter hvert begynte jeg utrolig nok å bry meg litt om hva som foregikk på skjermen. Så fikk Sandefjord et mål eller to annullert, plutselig lå de under, og jeg var faktisk skuffa! Men så må jeg ha sett lyset eller noe, for uten at jeg aner hva som skjedde, var det plutselig ikke Sandefjord lenger – det var Vålerenga! Og fra det øyeblikket har jeg ikke vært i tvil; jeg har Vålerenga i mitt hjerte.

Jeg tror nok en del ting er skjebnebestemt. For hadde det ikke vært for influensaen 2003, så hadde ikke jeg skrevet dette nå. Men det trenger kanskje ikke nødvendigvis å være sånn at alle finner laget sitt med én gang? Kanskje noen trenger litt mer tid? Det tok jo nærmere 17 år før undertegnede fant ut at det faktisk er sant som de sier; at livet faktisk ER morsommere for dem som er glad i fotball.

Men hva er det egentlig som gjør fotballen og Vålerenga så populært blant folk? Hva kommer uttrykket "Vål'enga i

mitt hjerte" av? Det eneste jeg kan si sikkert, er at det har med tilhørighet, mangfold og ubetinget kjærlighet å gjøre. Det handler om noe man kan føle seg inkludert i. Noe som aldri kommer til å slippe taket når man først har funnet det – det handler om identitet.

Lene Krüger, medl.nr. 17451

Never grow up

I en av de nye reklamene for Nike ser vi fotballgleden hos den unge Ronaldinho. Eric Cantona konstaterer at vi aldri burde blitt voksne. Tenk for en drømmeverden!

Tenk å være 11 år og evig medlem i Mini-Klanan. Tenk å kunne sette august 2004 til august 2005, + siste serieomgang, i en evig loop. Man ville være for ung til å huske alt det gamle. Man kunne sprade rundt i den tro at laget sitt var et topplag - en skarve stolpe unna det store Europa.

Man kunne stått med Mini-Klanan, dratt på Mini-Bohemmen, drevet snitt med smurføl, vært mer enn mini-bråkkek mot små Lyn-patrioter i parallellklassen.

Man hadde ingen minner om Juro-saken. At det er typisk Enga å bruke mer energi på ett tapt Juro-poeng enn å vinne mot Stabæk og unngå nedrykk. Man kunne sett ut som et spørsmålstegn når gamlinger hisset seg opp over 2-2-målet mot Sogndal på Ullevål i 2000. Man ville ikke en gang huske hvem "fotballspilleren" Mini var.

Nei, hadde man vært evig fanget i Mini-Klanan i en regjerende-seriemester-sone ville det vært perfekt å aldri vokse opp. Da kunne man sluppet å gå videre til mini-skuffelser, mini-uro, mini-forbannelse og maxi-depresjoner.

Men slik er ikke storbylivet. De stakkars små i Mini-Klanan opplever nå voksenlivets harde realiteter. De hører kjønnsord brøles av ellers normale voksne. Tøft og brutalt rives en trygg idyll av medgang og mål nådeløst ned.

Seriestarten 2006 er kanskje et nødvendig overgangsrite? I det minste gjør det små Klansmenn til noe annet enn evig pubertale Troillunga i Kjernen, som først opplevde snøv av motgang som 25-åring.

Allah og Herre Gud skal vite at samtlige i Mini-Klanan vil trenge voksen manns styrke alle sammen.

Butcher

Fotball uten øl

Jeg har som de fleste andre stort sett fulgt håndball på TV når damelandslaget har spilt store mesterskap. Jeg trudde på løgna om at herrehåndball var kjedelig fordi det gikk for fort, noe som er like dumt som at man visstnok ikke kan se pucken i hockey. VM i Tunisia endra oppfatninga mi av herrehåndball, og jeg var slik sett mentalt klar for å gå på håndballkamp.

Lage Bøther

Vålerenga Idrettsforening har mange idretter. Jeg har nå sett minst en kamp med alle de eksisterende avdelingene, med unntak av Vålerenga Ski. Jeg var nemlig blant dem som tok turen til Jordal-hallen for å se Vålerenga mot Drammen i Norgesmesterskapet i håndball for herrer.

Laga til Vålerenga spiller langt nede i divisjonene, så det er ikke mye oppmerksomhet rundt dem, men nå som vi skulle møte et av Norges beste lag tenkte jeg det var på tide å stikke innom. Denne kvelden spilte Norge mot Brasil i et stort jippo på Ullevål, så jeg regna ikke med at det kom mange. Det gjorde det ikke heller. Det var en god del supportere fra Drammen, men nesten ingen i Enga-effekter.

Vel, jeg satte meg ned, med utsynet til banen delvis hindra av en basketkorg som ikke var skrudd ned. Tribunefasilitetene er ikke mye å skryte av for innebandy- og håndballaga våre. Drammenserne ropte "DHK – klapp, klapp, klapp", vi klansfolk ropte på tosfira da Enga endelig begynte å skåre. Det så veldig skummelt ut, fire kjappe mål med en gang. Så var det en vidunderlig periode der Enga henta inn ledelsen. Men så skjedde det: målmannen som hadde noen praktredninger blei skada, og inn kom reservemålvakta. Han gjorde en veldig god innsats mot slutten av kampen, men da lå vi allerede sjanseløst langt etter.

Ikke for det, jeg tror ikke Drammen spilte opp mot sitt aller beste, og det var mange feil på utespillerne også. Jeg får nesten fysisk vondt av alle mål mot Enga, så håndball var litt av en påkjenning. Likevel,

Enga skåra mange vakre mål, og det var moro å se at noen av spillerne hadde mer typisk klansmannfy-sikk enn atletiske kropper.

Enga gikk på huet ut av NM denne gangen, med 23 – 39. Jeg kommer nok til å dukke opp på håndballkamp igjen. Det er jo som fotball, bare uten øl, som Kjell Grønningen har sagt.

Fulle tribuner

Norske fotballkamper varmer flere og flere hjerter. Stadig blir kamper utsolgt, drakter og skjerv blir solgt og jaggu drar mange på bortekamper også. Fulle Tribuner er søsteren til Tomme Tribuner som kom ut i vinter. Dette er en nøytral blekke hvor mange har bidratt, Klanen også selvsagt. Vi satser på å være ute i løpet av august og man får en fyldig blekke for 20 spenn, som man kan lese på dass eller under pausen på kamper. Vi som står bak dette her er noen ildsjeler som elsker blekker og håper det kommer mange flere. Overskuddet blir ikke drukket opp, men vil bli brukt til trykking av neste blekke, og til å hjelpe små blekker gjennom annonser av blekka. Vi som står bak blekka gir ut dette fordi vi syns det er moro, vi lar oss ikke diktere av noen. Vi er uavhengige og heier på tre forskjellige lag, men vi syns at Bengt Åge Eriksen mangler litt før han er like stor ekspert som Åge Skinstad. På tampen vil vi opplyse om at en krone av hver solgte blekke går til Ungdomsavdelingen under 65 på Lompa.

Takk for oppmerksomheten
Mikkel Kjelstrup

En ny ishockey-supperklubb?

Man kan gjerne si at når interessen rundt fotball har vært dalende så har det vært vice versa med ishockey. Med tårer i øyekroken kan vi huske tilbake på smekkkfulle tribuner både på Jordal Amfi og i Oslo Spektrum. På samme tid var det nesten slik at om man trodde noen stod bak seg på Bislett - så led man av forfølgelsesvanvidd. Generalisert og satt på spissen. Det er selvfølgelig ikke slik at det ene utelukker det andre.

Når så ishockey-interessen begynte å dale kraftig mot slutten av 90-tallet begynte en del røster å heve seg. Slagord som «Året rundt [...]» ble trukket frem, på feilaktig måte, for å trekke folk tilbake til Jordal Amfi. Å spille på folks potensielle dårlige samvittighet for å trekke dem til kamp er neppe kjærlighetsfremmende.

Mye av problemet i denne måten å kommunisere på blir at man tar et negativt fokus som utgangspunkt i stedet for å fremheve ishockeysportens, og der under Vålerenga ishockey, sine positive og elskbare sider. Forøvrig ser jeg spor av det samme i dag når det gjelder innsatsen til Klanen på Ullevaal, altså utbasunert av enkeltindivider i ymse fora - og det snåle i det hele er at enkelte av de høyeste røstene ikke engang er medlemmer i Klanen.

Samsvaret mellom plikter og rettigheter blir skjevt i den konteksten.

Den skal tidlig krøkes som god hockey-krok skal bli.

Foto: Siri Skranefjell

Man har rett til å synge på kamp, og å være deltagende i tribunelivet, men man har ingen plikt. Og utøvelse av retten til å være deltagende må springe ut fra ønsket om å være deltagende, og gleden ved det. Sang og deltagelse under tvang vil kun resultere i halvhjertet individuell deltagelse og forringelse av opplevelsen.

For å avrunde historikken vil jeg bare nevne at serie- og sluttspill-systemet i Norge har fått en alvorlig knekk da to lag i realiteten har gjort alle andre sjanseløse i kampen om såvel serie- som NM-gull. Når man gjennom en lang sesong spiller i overkant av 50 kamper, og et flertall av disse kun er av akademisk interesse sier det seg selv at entusiasmen ikke kan være på topp til enhver tid. At Vålerenga ikke evner å slå MS hjemme på Jordal slik det skjedde

Vi står sammen og kjemper og vinner til slutt. Hockeysesongen er i gang.

Foto: Kasper Wikestad

Espen Shampo Knudsen er ubestridt leder i Vålerenga denne sesongen.

Foto: Kasper Wikestad

sist sesong er ikke et innslag av en sitrende forventning om at serien er spennende - det er et bevis på at håpløsheten regjerer. Når fasilitetene på Jordal i tillegg ikke tilbyr noe særlig for å heve den generelle opplevelsen blir det intet mindre enn håpløst å forvente kø i telleapparatene.

Men så har man da disse kloke hoder som ser at tribunelivet på Jordal er oceaner unna det det en gang var. Og det bekymringsverdige er at de

klandrer Klanen for dette. Uvisst av hvilken grunn, men den er ikke på noen måte rotefestet i virkeligheten. Klanen har, ikke siden sin stiftelse, noen gang motarbeidet Vålerenga ishockey eller deltagelse fra tribunen i dennes sammenheng. At enkelte innenfor styre og stell i Klanen har hatt/har mindre entusiasme ovenfor ishockey er selvfølgelig korrekt, men det er deres rett, og meg bekjent har det aldri ligget noen bevisst motarbeidelse i denne manglende personlige entusiasmen. Igjen er altså noen tillagt meninger og handlinger de ikke har eller har utført.

Det er forståelig på et vis. Hvis man i sin enkelhet ikke er i stand til å definere kilden til problemet er det likevel godt å ha noen å skyldte på - uansett hvor feilaktig det måtte være.

I vinter var det altså et irrasjonelt forsøk på å stifte en ny supporterklubb. Meg bekjent, jeg var verken deltagende eller til stede, ble det delt ut noen flyers og avholdt et møte. Det kulminerte, ikke uventet, helt resultatløst. I nåtid vil summende rykter over Oslo øst ha det til at nye forsøk er i gang. Personlig har jeg liten tiltro til at det vil resultere i noe som helst annet enn bortkastet tid. Jeg ser ikke helt at man skal klare å forsere de organisatoriske hindere som ligger foran, og jeg ser ikke helt at det skal kunne bli den store folkevandringen inn i et slags medlemsregister. Spesielt ikke når man ikke har noe å tilby. Min lommebok er eksempelvis ikke spesielt entusiastisk over å få lov til å betale et medlemskap for å synge på Jordal - samtidig som jeg ikke får rabatt på billetten, eller har andre goder knyttet til det - f.eks. et fellesskap som faktisk er i stand til å forvalte verdiene i forhold til det å være en aktiv og deltagende supporter.

Poenget, og nå kommer det altså, er at det er håpløst å klandre Klanen for noe som helst i denne sammenheng. Jeg tør påpeke at Klanen som organisasjon faktisk bidrar en god del mer enn hva som synes å være oppfattelsen blant en del individer. Feilen Klanen i så fall har gjort er at de ikke har kommunisert dette godt nok. Mesterskapsflaggene som henger på Jordal er selvforklarende, tifo-gruppa har skylda for at de finnes. Like kjent er det nok ikke at Klanen gjennom sin infrastruktur per i dag støtter Vålerenga ishockey med en del tjenester de måtte betalt for ute i markedet; e-post og video-WEB er eksempler på det. Klanen var også økonomisk bærer av tiltaket «to-for-en» i hjemmemøtet med Storhamar for et par-tre sesonger siden, og Klanen har stilt til rådighet utstyr slik at man på vif.no kan publisere bilder man slipper å betale billedbyråer for. Bare for å nevne noe.

Og da blir kontrasten litt grell i forhold til påstanden om at Klanen ikke gjør noe. Hadde man vært nyansert og sagt at Klanens medlemmer ikke gjør noe

ville man i det minste vært på sporet av sannheten. Problemet er vel kanskje at sannheten svir en smule, nettopp fordi at de klagende som oftest kritiserer sin egen organisasjon som de er medlemmer av, og ikke øyner å bruke organisasjonen til det den er ment for.

Klanen i seg selv, som organisasjon, tilbyr et etablert apparat, og de tilbyr et kontaktnett og etablerte avtaler. Så hvorfor kan ikke disse glade lakser jobbe innenfra Klanen? Hvorfor finne opp hjulet på nytt? Og ikke minst, hvorfor slå i stykker hjulet som allerede er oppfunnet? For nettopp slike tiltak er med på å rive bena under slikt som f.eks. «Året rundt»-kortet. Jeg håper disse «rogue gentlemen» besinner seg og ser at Klanen ikke vil de hverken vekk eller vondt, men snarere tilbyr en arena de kan jobbe i og ut fra.

Så mitt forslag til disse og andre som har lignende tanker uansett sport og sammenhenger: samle sammen gjengen som har kommet på ideen, kontakte styret og få i gang en dialog om hvordan best utnytte nettverket og ressursene Klanen har.

Men forvent ikke at noe skjer over natta. Publikum er en seig materie, og det vil ta lang tid å snu dette rundt. Men dere har allerede fått hjelp; i vinter er norsk klubbhockey tilbake på norske TV-skjermer. Første utfordring er hvordan utnytte det... Det startet allerede torsdag 7. september med Vålerenga-Sparta i serieåpningen direkte på SportN, og hver eneste torsdag utover i sesongen sendes en kamp direkte. Ikke alltid Vålerenga, men det blir mange kamper med våre altvinnende helter. Lykke til!

Atle Enersen

Vål'enga hockey hockey

**Året rundt med Vål'enga synger jeg.
Hva faen mener jeg med det?**

Jo, i utgangspunktet blei sangen lagd av ekte supportere som fulgte både hockey- og fotballaget vårt. Nå er det stort sett bare sangen igjen og jeg sitter hjemme på rævva stort sett hele høsten og vinter'n. I høst og vinter er det ut av skapet!

Klanen er nesten 14.000 medlemmer som stolt hevder å være Vål'engasupportere. Da må vi nesten kunne kreve av oss sjøl som Klan at kanskje 15% kommer på mer enn finalen i hockey. Vi ække LYN og vi kan ikke være bekjente av at det er 13% belegg på hjemmekampa våre. Det blir for dumt, og det har vi vel et aldri så lite ansvar for å gjøre noe med. Jeg mener ikke at alle skal like hockey som sport, og jeg forventer ikke at man går på alle kampene, men en gang i mellom. Det hadde vært fint. Mange av oss kan enkelt femdoble antall hjemmekamper i hockey uten at verken lommeboka eller ØKH lider nevneverdig av den grunn. Klanen har mangedobla antallet de siste åra og jeg synes det er greit å minne alle nye medlemmer - særlig de unge - om at hockey alltid har vært, og fortsatt er, en stolt og viktig del av Enga. En del av våre nye klansmenn og -kvinner har kanskje aldri vært på en hockeygrunnspillskamp. Da er det en fin mulighet i år. For dem som eventuelt synes fotball er småtreigt er hockey diametralt motsatt.

Det er på tide å børste støvet av gammelt hockeyhat. Både Furuset og Sparta er med i år. Dette er kamper som på 80-tallet fylte Jordal til randen - og du verden for et liv. Man trengte ikke like hockey for å like de kampa der. Stemningen, kameratskapet og kjærligheten til Enga var mer enn nok. La oss prøve å gjenta det noen flere ganger i år.

Øl og vold skal det stolt synges. Synges og skråles. Jævla bønder skal det også synges selv om dem lager korn til ølet vårt. Det får dem tåle.

Selv om det kan virke som om deler av Norges Ishockey Forbund har spilt alla kampa sine uten hjelm, eller aldri har vært i nærheten av en kamp, så er ikke det noen unnskyldning for å bli hjemme. Det er vilje i hockey-Norge til å ta grep, men de er avhengig av supporterne og i første rekke deg, eller deg da - en gang i mellom om ikke annet. I Østfold er dem pønsje som faan i år og vi kan, gud forby, bli pissa på som supportere mange ganger hvis vi ikke tar grep. På Furuset har dem importert en del finner som kan overraske både seg sjøl og andre på Jordal denne sesongen. La oss for all del unngå flauser mot Furuset. 3-3 i treningskamp sier litt.

Vål'enga hockey er i år på mange måter litt ekstra interessant fordi lokale navn som Shampo, Jimmer'n og Tom Johansen er ansvarlige for det sportslige i eliten, mens Totto, Myggen og Øystein Karlstad sitter i breddedelen. Dette er ekte Engagutter (Totto og Øystein er fra Karl Snabel Strasse) som er avhengige av at den mest ihuga delen av supporterne kommer på en del kamper - en gang i mellom. Publikumsprofiler som Øystein Olsen, Matis Olimb, Tommy Marthinsen, Tyggis og Anders Myhrvold er også trofast på plass og kriger på isen. Det er med andre ord få årsaker til å holde seg hjemme hele tida.

Vi sees på Jordal - i år så tar vi alt!!

EspenK
Vål'enga hockey hockey

Klanan er ikke lenger det den var...

"Synger du, holder du deg mot midten enten på Vestbredden eller i Cola. Er du av den roligere sorten finner du din plass litt lenger ut mot sidene. Verre er det ikke."

Man hører det hele tida.

Alt var mye bedre før.

Klanan har blitt soft, Klanen er på ville veier, Klanen er politisk korrekt, Klanen er for tett inntil klubben, Klanen er for langt fra klubben, og så videre og så videre.

Hør litt her folkens, for dette har jeg faktisk tro det eller ei litt greie på.

Klanan blei i sin tid stifta fordi supporterne følte at det var på tide at vi fikk ting inn i ordnede forhold både overfor oss selv og overfor klubben.

Vi ville også ha en slutt på tribuneanarkiet som opp gjennom årene hadde resultert i alt for mye negativt og som gjorde at både vi selv og ikke minst klubben blei skadelidende.

Som sagt så gjort, den 5. mai 1991 blei Klanen offisielt stifta på Gamle Bryggerhus ved Bislett i forkant av hjemmekampen mot Haugar(!).

I de første årene vokste vi sakte, men sikkert og uheldige episoder oppstod sjeldnere og sjeldnere. Forskjellen på Vålerengasup-

porternes oppførsel før og etter 5/5-91 var merkbar.

For det første blei vårt syngende felt mer enn dobla nesten umiddelbart.

Hvorfor?

Jo, nå ville endelig vanlige "stueraine" supportere identifisere seg med oss og kunne dermed stå sammen med oss og reise sammen med oss.

Som en liten kuriositet kan jeg nevne at vi på siste halvdel av 80-tallet og fram til stiftelsesdagen var en gjeng som bestod av maksimalt 200 personer.

I 1994 var denne "gjengen" økt til i hvert fall tusen og det var langt fra på grunn av sportslig suksess.

Klanan og supporterkulturen innad i Vålerengamiljøet var nemlig blitt såpass spennende og sosialt akseptert at selv tanta til Beate fant det helt naturlig å være en del av dette.

Men vi viste selvsagt fremdeles fram rasshøla våre på tur, vi drakk spylevæske og blei arrestert for fyll i ny og ne.

Forskjellen på da og før var at vi

gjorde det med glimt i øyet.

I tillegg sang vi stort sett hele tida, uansett hvordan laget gjorde det på banen.

Der er vi dårligere nå.

For meg handler Klanen om verbal støtte til klubb og spillere ute på banen.

Klanan er syngende, stående supportere.

Klanan har aldri vært ment å være en syklubb for alle som synes det er stilig å være medlem og som kan skryte over medlemskapet til alle kollegaene på jobben.

Å være medlem i Klanen handler om å gjøre en jobb for klubben.

Når vi stifta Klanen var vi ikke interesserte i hva som helst og hvem som helst.

Ikke-syngende folk blei uglesett og utstøtt, for hva faen skulle vel klubben med en supportergjeng som stod og glante med kjeften lukka?

Vi var altså mer kompromissløse før.

Nå er vi blitt over 13.000 medlemmer og det sier seg selv at agendaen blir litt annerledes.

Vi godtar at folk er forskjellige.

Foto: Kevin Skjøthaug

Nå må man selv finne sin plass i mengden.

Synger du, holder du deg mot midten enten på Vestbredden eller i Cola.

Er du av den roligere sorten finner du din plass litt lenger ut mot sidene.

Verre er det ikke.

Dessverre er det alt for mange som krever å stå mot midten selv om alt de gjør i løpet av en match er å holde syklubb med naboen. Sånt irriterer en gammel syngende supporter grenseløst.

To ganger 45 minutter oppmerksomhet er alt vi krever, 2x45 minutter med total dedikasjon for det du faktisk har sagt og gått med på gjennom et medlemskap i Klanen.

Hvis du ikke finner det interessant å støtte spillerne der ute på banen har du per definisjon ikke helt skjönt hva det er et medlemskap i Klanen går ut på.

Stå for gudenes skyld i hvert fall ikke på syngefeltene.

En annen litt irriterende ting er at folk henger seg så voldsomt opp i hva klanens talsmenn sier til pressa.

Er du klanens talsmann må du faktisk være temmelig politisk korrekt, for sier du noe "feil" fører det fort til store skandaleoppslag.

Som talsmann må man vise taktisk klokskap.

Jeg var talsmann i mange år og gikk i baret opptil flere ganger, mye på grunn av min ikke akkurat vel utviklede politiske korrekthet.

Hadde noen spurt meg om hva jeg synes om klassiske supporterutbrudd som "jævla homo", "din feite faen", "mora di er mann", "jævla bonde", "din kødd" eller "din forpulte dverg" hadde jeg trolig svart at dette var typiske utbrudd sagt i kampens hete.

Folk mener generelt ikke noe særlig med hva det er de roper når det tilter for dem.

Man kan si og rope så mangt i kampens hete.

Også til og om homoer og negere. Jeg har faktisk supporterkompiser som er ekte negere og ekte skeive, men i krig og kjærlighet er alt lov.

Nesten i hvert fall.

Hårsåre folk har aldri funnet seg til rette på betongen blant den syngende og svaierende horde.

Selv minoriteter må tåle litt pes. Men innrøm for all del ikke dette til pressa.

Da kommer de store feite overskriftene.

"Klanan oppfordrer til hets av minoriteter".

Det er sannelig ikke lett å være talsmann.

Folk som avviker litt fra "normen" har alltid fått sitt pass påskrevet på fotballtribunene. Husker dere Odd Johnsen i Godset, mannen med krøllene som vi møtte mange ganger rundt 1990? Han fikk høre det han.

"For meg handler Klanen om verbal støtte til klubb og spillere ute på banen. Klanen er syngende, stående supportere."

Og hva med mine feite kompiser? Og mine lave?

For ikke å snakke om mine lave og feite kompiser?

Hva med meg som er høy, skal jeg bli støtt av at en roper "din lange jævel" til dommer`n?

På fotballtribunene må man rett og slett tåle det meste.

Grensa går ved overlagt ekte hat overfor menneskegrupper på grunn av hudfarge og hatefulle trakassering av minoriteter. Men litt fleiping bør alle tåle.

I gamle apebergtider sang vi unisont "ååå dommer`n er homo-dommer`n er hoomo..."

Sånt gjør vi ikke lenger, noe har vi da lært.

Faktisk gjorde vi det meste før i tida for å bli ekstra mye hata. Vi tok til oss et homo-image lenge før Turboneger gjorde det samme.

Analtog, grisete rumpetekster, tungeruller og intim beføling menn imellom på bussene.

For å bli lagt merke til gjorde vi selvsagt det motsatte av hva som var godtatt av samfunnet og ikke minst hva som ble oppfatta som god og akseptert triubuneoppførsel.

Ved å delvis utgi oss som halv-nazistiske narkomane homoer fikk vi bygde-Norge virkelig til å sperre øynene opp.

Se på de der gærningene der a!

Tror dere virkelig at Adolf Hitler ville ha godkjent oss som noen av sine menn?

Narkomane nazihomoer?

Men moro var det.

Nå er de fleste av oss gifte/skilte og har unger...

Og her treffer vi på noe av sakens kjerne.

Humor.

Er det ikke lov til å kødde med noe eller noen lenger?

Jeg mener som sagt at det er helt feil og totalt meningsløst sett fra et godt gammalt Klansynspunkt. Vi kødde med alle og alle kødde med oss.

Med et glimt i øyet og med latteren liggende på lur.

Selv har jeg ingenting mot skikkelige folk enten de er svarte, gule, feite, tynne, kvisete eller kommer fra Bergen.

Skikkelige folk har jeg full respekt for.

Resten forbeholder jeg meg retten til å si hva jeg vil om og ingen kan tre lover eller regler ned over hodet på meg.

På tribunene gjelder tribunenes regler, og de avviker litt fra reglene vi følger i resten av samfunnet. Strikken kan og bør tøyes litt lenger.

Selv er jeg blitt såpass gammel at jeg har slutta å bruke energi på dårlige dommere og døve motstandersupportere.

Jeg konsentrerer meg om mitt eget lags dyktighet/udugelighet. Klaging er lov, men klag til sidemannen og ikke skrik dritt til egne spillere så de og andre kan høre det.

Sånt hører ikke hjemme på en supportertribune.

Synger du ikke har du heller ikke noe å gjøre på midtre Cola eller på andre seksjoner som er forbeholdt Engas tolvte mann.

Da står du på feil sted og mitt råd er du snarest bør finne deg en annen plass.

Du står rett og slett i veien.

Er dette så vanskelig å forstå?

Jeg konkluderer derfor med at Klanen lever videre i beste velgående og at vi alle er forskjellige, men det er utenpå.

Eller var det omvendt?

Andres regler er ikke nødvendigvis våre regler.

Humor bør alltid være vårt viktigste våpen.

Kalles man for Bohemene så kalles man for Bohemene. Så hev din røst og støtt ditt lag.

KjellG.

TANGA RØR ^A/_S

Alt i rørarbeide!

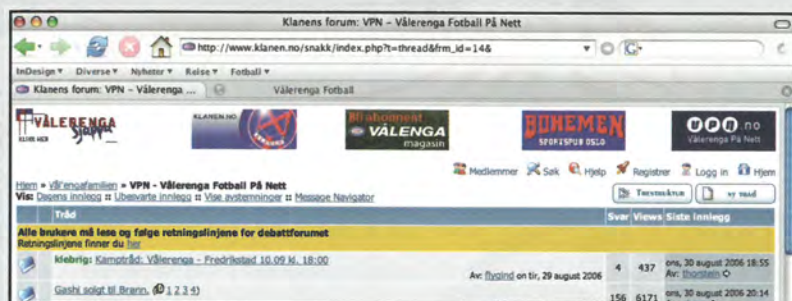
Spesialpriser til klansmedlemmer!

Ring Roar på tlf: 90 10 57 40

Tlf: 67 06 10 95 • www.tanga.no

Forum til besvær og exit Kjetil Rekaldal

Rekk opp hånda de av dere der ute som er møkk lei av masete og usaklige forumdeltagere?

Hva skal vanlige folk tro om oss når disse lavpannede individene strør om seg med dritt så å si døgnet rundt.

Hvis noen starter en seriøs diskusjon er disse folka over vedkommende som hauker og ødelegger enhver debatt med sine usakligheter.

Er det ulovlig å mene noe som ikke flertallet nødvendigvis ikke er enig i?

Er man en idiot hvis man drister seg til å kritisere styre og stell i klubben?

VG forum er absolutt siste stopp. Å finne navnet sitt her er som å vanke i Skippergata.

Lenger ned kommer du ikke.

På dette forumet finner vi de absolutt laveste i diskusjonsdivisjonen.

Jeg skrev noen velvalgte ord etter at Rekaldal trakk seg og var så frekk å komme med et par kritiske ytringer.

Bang!

KjellG suger, KjellG er en idiot, hva gjør han i styret?, få han vekk, jeg hater han osv. osv. osv. Wow!

Greit at de fleste av oss trenger å ha noen å hate, men kan noen fortelle disse personene at det faktisk går an å ha andre meninger enn de har?

Jeg kaller da ikke folk for idioter selv om de mener at Rekaldal gjorde en stor jobb som trener de siste 12 månedene han var i klubben?

Selv om jeg mener at han ikke gjorde det.

Hva er dette for en diskusjonsform?

Man kan mene hva man vil, bare man er enig med stordebattanter som Gevency, Skog, Kula og hva faen det er de kaller seg.

Hvem er disse folka?

Så jeg dem i Stavanger, skal de til Molde, og sang de sammen med oss i Mlada Boleslav?

Jeg synes det er helt for jævlig at en sånn gjeng skal terrorisere

alle oppgående supportere med vissvasset sitt. Sånn som det har blitt styrer jo dessverre ordentlige folk unna de fleste av forumene, inkludert det på VPN.

Skal man diskutere skal man til enhver tid være saklig og selvfølgelig skrive under med navnet sitt sånn at alle kan se hvem som mener hva.

Anonymitet = feighet.

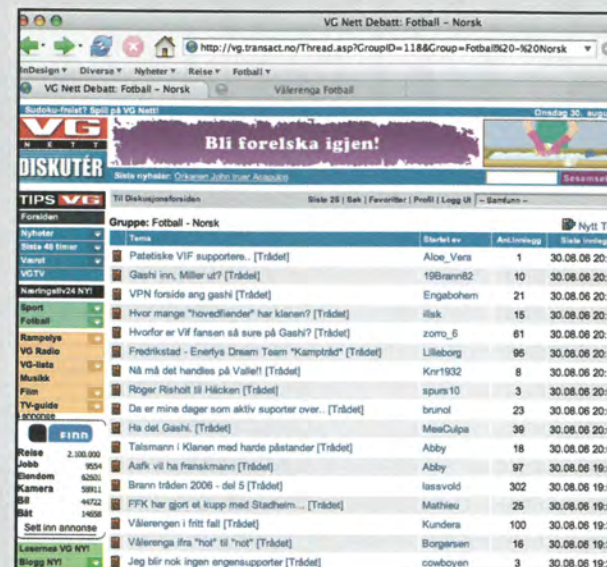
Tør man ikke stå for egne meninger bør man la være å diskutere.

Jeg tåler å få dritt slengt etter meg, det er en del av gamet og stikker man huet sitt litt for langt fram må man regne med slikt.

Det jeg imidlertid ikke kan akseptere er trusler og rein, skjærr drittstenging.

Det er lavmål og burde ikke forekomme blant "supportere" av Oslos stolthet.

Husker godt noen episoder i forbindelse med nedrykket i 2000. Jeg krevde selvfølgelig at Tom Nordlie måtte gå, det finnes ingen annen utvei når du rykker ned med VIF og har brukt haugevis

med penger i prosessen.

Dessuten visste jeg at Rekaldal lurte i kulissene og at han mer enn gjerne ville ha jobben.

Og jeg ville selvsagt ha Rekaldal.

Dette takla ikke debattantene på VPN forum.

"Fy faen, Grønningen må gå, jeg hater fyren, er han helt idiot eller?, lenge leve Tom Nordlie"...

Enkelte gikk så langt som å si at de aldri skulle se Vålerenga mer hvis Nordlie fikk sparken.

Makan til pisspreik hadde de aldri hørt.

Også Tom Nordlie da, som var så flink.

Ut med Grønningen, inn med kua.

Tom Nordlie er jo Vålerenga.

Seks år seinere er mange av de samme med i akkurat det samme hylekoret.

Er man ikke enig i at Rekaldal til enhver tid er verdens beste fotballtrener er man en komplett idiot.

Går livet aldri videre og framover

for denne gjengen?

Må de mene noe om absolutt alt og alle 24 timer i døgnet, 7 dager i uka?

Jeg stilte meg litt på spillernes side i "drikkesaken".

Tror de at våre spillere går på fylla hele uka?

Så det sånn ut i andre omgang mot Viking?

Har noen spillere noensinne løpt mer i løpet av 45 minutter?

Selv prøvde jeg å forsvare spillerne litt mot alle disse ganske så grunnløse anklagene, men fikk verdens største mengde med dritt tilbake.

På alle forumer.

Rekaldal skal de forsvare til krampa tar dem, men sine egne spillere, de som faktisk fremdeles er i klubben, de skal trækkes på og rakkes ned på etter alle kunstens regler.

Jeg gremmes.

Selv snakka jeg lenge med Rekaldal to dager før kampen i Stavanger. Han ønska meg lykke til og sa at han har respekt for

folk som tør å mene noe, for folk som tør å diskutere og som gjør det i full offentlighet.

Sånn er nemlig Kjetil også selv. Han er ærlig og går aldri på akkord med seg selv, selv om dette enkelte ganger fører til en del uheldige episoder.

Jeg har ofte krangla så busta fyker med ham på telefonen, men vi har alltid vært saklige og enige om at vi faktisk er uenige.

Vi kaller ikke hverandre for tullinger av den grunn, og hvis jeg etterlyste mer angrepsvillig fotball så hadde han da respekt for det selv om han selvsagt var uenig i at han ikke prøvde å få til akkurat det.

Jeg gratulerte mannen med en vel utført jobb i VIF og vi var egentlig skjønnt enige om at han burde ha trukket seg allerede etter seriegullet i fjor.

Hadde ikke Siem gått hadde han nok også gjort det.

Det hadde vært å trekke seg mens flagget ennå vaia helt der oppe til topps.

Nå gikk det skeis det siste halvåret, men Kjetil Rekaldal vil uansett bli stående som en av de aller mest suksessfulle trenerne klubben har hatt.

Det skjønner til og med en tulling som jeg.

Når han da først trakk seg var det til det aller beste for både klubben og han selv.

Dette var jeg frekk nok til å mene og sånt gjør man ikke ustraffa i forumjungelen.

Korsfest! Korsfest!

Lykke til videre Kjetil og god bedring til en del av klubbens tilhengere.

Dere veit hvem dere er.

Og det gjør mange andre også.

KjellG.

Sommersynsing

Sommeren er tidvis kjedelig og agurknyhetene flourer.

Heldigvis har vi VPN.

Disse gutta leverer varene hele tida.

For oss.

Har du tenkt på hva som ville ha skjedd hvis denne livsviktige sida plutselig ble lagt ned? Hvordan ville hverdagen vært da?

Det er imponerende hvordan denne gjengen trosser vær, dårlige resultater, vind og vanlig hverdagsproblematikk og gir vanlige interesserte nye og oppdaterte meldinger stort sett hver eneste dag.

Det er nemlig ikke så forbanna morsomt å bruke tid foran tastaturet når vanlige folk ligger på stranda og myser på alt som rører på seg.

Jeg har takka dem før og jeg takker dem igjen, VIF-livet uten VPN ville ha vært usedvanlig fattig og innholdsløst.

Vi ser til stadighet at andre ildsjeler plutselig og uten forvarsel kutter ut sitt engasjement for folket.

VPN er der alltid.

VPN ser litt lenger enn sin egen snute, VPN har forstått at folk faktisk er totalt avhengige av dem.

Skremmende, men sant.

Måtte dere aldri gi dere.

Vålerengafamilien ville definitivt ikke vært den samme uten.

Undertegnede fikk mye av skylda for at ekstremistbyløven Steffen Iversen ikke skrev under en ny kontrakt med Vålerenga.

Kanskje burde jeg takkes?

Mens utestedene i Bogstadveien i Oslo går en usikker framtid i møte kan utelivsbransjen i Trondheim melde om oppgangstider og re-

kordstort salg etter at Iversen flytta til byen. Men man har vel råd til litt skjenk når man tjener 2-3 millioner i året.

Litt i overkant mye spør du meg når fyren toppen scorer 8-9 mål i året.

I det siste har det faktisk løsna litt for breikjeften fra Nidaros som på denne tida i fjor høyt og tydelig erklærte sin betingelsesløse kjærlighet til VIF.

Rosenborg skulle han i hvert fall ikke spille for.

Ja ja.

Aldri har så mange dratt til Tromsø for å følge Vålerenga som i år.

Og aldri har vel så mange sunget så lite.

Når man bruker flere tusen bare på flyreisa burde man kanskje ofre et stemmebånd eller to på å støtte gutta, men nei da...

Sjelden har det vel vært en større sykkubb på en Vålerenga-tribune.

Jeg så kampen på tv og la merke til at alle de minst aktive stod rett bak målet mens de som prøvde å dra opp stemninga stod mer mot sida.

Hallo?

Før i tida var det vanlig at kanskje 50-100 tok turen oppover til det høye nord, denne gangen kanskje 400.

Det så mektig ut, men det låt som en dass. Hvor er det blitt av den gode gamle synsinga?

Vant gjorde vi også, men det var jo så vidt halvparten av folka gadd å juble skikkelig da Storbæk skrudde inn seiersmålet.

Ikke antydning til et ras en gang.

Flaut å se på var det.

En langtur for å følge Enga er ikke en ferie. Det er en jobb.

Foto: Kevin Skjøthaug

En til tider knallhard jobb også, som vi som var i Tsjeckia smertelig fikk erfare. Vi sang som faen, bevares, men 35 grader i skyggen, vindstille og 0-3 i ræva etter 18 minutter kan ta knekken på noen og enhver. En dårlig betalt jobb med andre ord, selv om fem kroner halvliteren veide opp for mye. For ikke å snakke om et vellykka besøk på Skodamuseet i Mlada Boleslav. Nevnte noen Sex machines museum i Praha? Nei vel.

Jeg står til vanlig midt på Cola. På cupkampen mot AaFK tok jeg imidlertid turen til gamle trakter på Vestbredden. Som vanlig var det Cola som dro i gang de fleste sangene. Det jeg la merke til var at det virka som om VB ikke gadd å bli med på sangene. Det virka nærmest som en liten protest.

"Vi gidder faen meg ikke syng sanger som blir starta av dem der borte". Er det sånn verden har blitt? Håper dette bare var et resultat av sommersløvhet og generell cup-apati, men hvis dette er gjengs oppførsel blir jeg litt skremt. Uavhengig av hvem som starter er det den andre sides fordømte "plikt" å henge seg på. Vi driver da ikke med krig mot hverandre, gjør vi vel? Støtter vi Vålerenga eller støtter vi tribuneseksjonen vi står på? Nå er det på tide at vi begynner å dra lasset sammen igjen og slutter med å si dem og oss. Vi er alle fra Vål`enga.

Ha en god høst.

KjellG.

Vi, ikke I

Noen ganger er det påkrevd at vi setter oss rolig tilbake og forsøker å oppsummere situasjonen. Jeg er bedt om å skrive en form for nekrolog over det avsluttede forholdet mellom Kjetil Rekdal og Vålerenga fotball. Utgangspunktet er åpent; enkeltpersoner kommer og går, men klubben vil alltid være her. Men det er utvilsomt enkelte personer som påvirker klubben i større grad enn andre, og fraværet til disse blir således merkbart. Reka har i høyeste grad satt sitt preg på klubben vår. Greit at Gunder dro mer edelt metall til Valle på åttitallet, men sett i lys av fotballens utvikling, og Vålerengas situasjon ved overtagelsen til disse to, blir ikke Rekas bragder satt i skyggen av det Gunder oppnådde. Allikevel er jeg prinsipiell motstander av å uttrykke noen form for sorg over enkeltpersoner som forsvinner fra klubben, uansett hvor sårt det måtte være. Vår kjærlighet er rettet mot klubben, ikke mot den enkelte spiller, trener eller leder. Det er her mange journalister bommer grovt, når de ber om kommentarer til spillere som går til motstanderklubber. Vi kan ikke, og skal ikke, vise annet enn glede over dem vi har. Tilsvarende skal vi ikke ytre annet enn glede over å bli kvitt de som vil bort, uansett hvor påtatt den "gleden" kan være. Ønsker Reka, Carew eller Bjarnøy seg bort skal vi smile og fortelle verden hvor fint det skal bli uten dem, og hvor mye bedre laget vil bli uten enkeltpersoner som ikke ønsker å være her.

Da Reka overtok som hovedtrener etter Tom Nordlie, var vi trygt plassert i førstedivisjon. Det var ikke akkurat noen parademarsj med lekkert finspill i 2001, men vi kom oss rimelig komfortabelt tilbake i eliteserien. Med de ressursene han hadde til rådighet ville strengt tatt tanta til Jørgen også klart akkurat det, men det var uansett bragd nummer én. Neste bragd var utvilsomt seieren i cupfinalen året etter. At vi måtte ut i kvalikkamp året etter var nesten en like stor bragd, om enn med motsatt fortegn. Sølv og gull i 2004 og 2005 er vel uansett det som i ettertid vil bli husket, og som vil gi Reka en legendestatus i klubben.

For oss supportere er det således bare å vise vår ydmyke taknemmlighet over alle de vanvittige

opplevelsene Reka var med å skape for oss. I likhet med alle vakre historier har også denne en annen side vi bør huske, uten at den gjør resultatene til Reka noe dårligere: Jeg begynte å telle hvor mange spillere som har vært innom på Valle i Rekas periode, og som ikke har levd opp til forventningene. Dette er spillere som enten har vært etablert i andre klubber før de kom, eller lovende talenter vi har hentet. Jeg vil hevde at tallet er over femti, og langt høyere tall enn i noen annen tippeligaklubb i tilsvarende periode. Vi har avlet frem egne talenter, men disse har stort sett vår nye trener Petter Myhre snekret ut, som vår talentutvikler. I den sammenheng har det blitt brukt

Alle foto: Thomas Brekke Sæteren

betydelige pengesummer på å anskaffe alle disse spillerne som viste seg som fiaskoer. Jeg kan ikke forstå annet enn at vi har brukt over tre millioner på spillerkjøp bare de siste tolv månedene kan, uten at vi har sett voldsomme resultater av disse investeringene så langt i sesongen. I min bok er dette Rekas ansvar som sportslig sjef. Jeg synes det blir noe lett-vint når han så har beklaget seg over kvaliteten på spillerne, og manglende midler til å skaffe nye, når han selv har hatt ansvaret for de anskaffede spillerne i perioden. Videre synes jeg det er på sin plass å kritisere Reka for manglende lederevner. Flinke folk innenfor temaet lederskap vil hevde at medarbeiderne i en bedrift ikke nødvendigvis presterer bedre av

å bli stemplet som late og ubrukelige mange ganger i året. Når dette forsterkes ved at sjefen aldri tar selvkritikk, da vil mange hevde at det fort vil kunne ha en negativ effekt på de ansatte. Når det er sagt er jeg temmelig sikker på at Kjetil -I er sjef- Rekdal, vil bli en av landets største trenerprofiler de neste 20 årene. Jeg har nemlig stor tro på at han har evne til å lære av sine mangler, og dermed rette på dem. Den storhet han viste ved sin nylige avgang er en tydelig indikasjon på at han er en sann hedersmann. Takk for alt du har bidratt med Kjetil, og lykke til videre i karrieren. Jeg vil avslutte med ordene Petter Myhre uttalte etter sin ansettelse, ord som kan innebære at vår nye trener kan lederskap og psykologi: -Nå blir det viktig å fokusere på hvordan vi skal gjøre hverandre gode. Dette bør være et mantra for oss supportere, og det er nå på høy tid at vi går i oss selv og gir Petter og spillerne den støtte vi er kjent for å gi. Vi har ligget i dvale i noen måneder. På tide å våkne nå, alle Klansmenn og -kvinner. Og da mener jeg full gass. Som sagt: Vi, ikke I.

Gjermund

BYENS BESTE

80 budbiler

20 lastebiler

Gode ref. og priser

Levering til avtalt tid

DØGNSERVICE

22 79 00 00

Snart 20 års erfaring

www.toms.no

TOM'S

ONLINE

TRANSPORT & BUDSERVICE AS

Bud - vare - last

VALL HALL
Treningssenter HMS Senter Terapisenter

5 ÅRS JUBILEUM!

50 % UT ÅRET HVIS DU MELDER DEG INN FØR 01.10*

*GJELDER KUN 12 MND AVTALEGIRO (VERDI KR 838)

ALLE NYE MEDLEMMER ER DESSUTEN MED I TREKNINGEN AV
5 GRATIS TIMER MED PERSONLIG TRENER OG 5 MND
GRATIS TRENING (VERDI KR 3995)

VELKOMMEN TIL BURSDAGS FEIRING!

ÅPEN UKE 3. - 10. SEPTEMBER

Mye mer enn ett treningssenter

VALHALL TRENING & TERAPISENTER
Innspurten 2, 0663 Oslo - Pb. 6585 Etterstad, 0607 Oslo
Telefon: +47 23 06 74 00 - Faks: +47 23 06 74 19
E-post: post@vtts.no - www.vtts.no

SKAL DU
FORNYE, FORBEDRE,
SKIFTE UT, REHABILITERE,
RESTAURERE, OPPGRADERE,
REPARERE, ERSTATTE, TILPASSE,
FRISKE OPP, JUSTERE, KORRIGERE,
BEDRE, PERFEKTURERE, UTBEDRE,
RAFFINERE, RENNOVERE, BØTE,
EMENDERE, GJENOPPRETTE,
IMPLEMENTERE, LAPPE,
KONSOLIDERE, STELLE,
OVERHALE, VØLE,
GJENOPPRETTE
PUSSE OPP.
HAR DU EN
DRØM? OG
TRENGER
STRØM

SOM MEDLEM
AV KLANEN FÅR
DU 10% RABATT
KONTAKT OSS

St. Halvard Elektro AS

Tlf. 954 04 204

Mail: rune@sthalvard.no

Autorisert EL. installatør. St.Halvardsgate 23, 0192 Oslo

Klanens torsdagstreff

I høst starter Klanen opp med medlemsmøter der det blir mulighet for å få diskutere og komme med innspill om forskjellige temaer knyttet til supporterlivet. Dette har vi valgt å kalle torsdagstreff i god gammel dansebandstil. Målet for disse møtene er rett og slett at flere skal få mulighet til å påvirke hvordan ting gjøres i Klanen. Kanskje kan møtene også bli springbrett for nye arbeidsgrupper, i stil med sanggruppa og tifo-gruppa. Sist men ikke minst kan det være en mulighet til å bli kjent med andre engasjerte supportere over en krangel og en øl.

Det første møtet blir selvfølgelig ikke på en torsdag, men på en mandag, og handler om hvordan vi skal få tilbake trøkket på tribunene. Sjekk www.klanen.no for annonsering av tema og innhold på de andre møtene.

Planlagte datoer for møtene i høst:

Mandag 2. oktober,

kantina i Vallhall klokken 18.00 (se annonse side 3)

26. oktober

30. november